ŞTEFAN TITA
PITICII În ŢARA Lui GULIVER
Povestire satirico-fantastică
Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"

CE VEŢI PUTEA CITI În NUMERELE VIITOARE ALE COLECŢIEI :
Nr. 37, 38, 39, 40, 41, 42 - „Pe urmele zimbrului" - roman istoric de Victor Eftimiu

CAPITOLUL I
- 1 -

Orice s-ar spune, acela care se îndeletniceşte cu iscodirea şi redarea a tot felul de povestiri are în viaţă mari bucurii. Spre deosebire de omul de rînd, povestitorul poate deszăvorî tainiţe nebănuite, poate pătrunde în miezul întîmplărilor, poate călători, ca nimeni altul, prin timp şi loc - înainte şi înapoi. Şi toate acestea, spre ştiinţa ta, cititorule. Iar cîteodată şi spre desfătarea ta...

Astfel fiind, vom începe povestirea noastră arătînd cum în zorii zilei de 7 martie 19... un grup de navigatori se afla în cabina de observaţie a vasului blindat „Victory IV". Vasul înainta cu o nemaipomenită iuţeală pe apele Nordului şi era mînat de puterea descătuşată a atomilor.

Deodată, unul dintre navigatori, secundul Tom Border. supranumit Ţiparul, din pricina agilităţii de care dădea dovadă, surprinse o zvîcnitură puternică pe ceasul aparatului.

-' Un gheţar! strigă el fericit şi nu-şi mai găsi astîmpăr. Un gheţar, domnule căpitan.

Căpitanul Johnson era mult mai potolit decît secundul. Tom Bord-er. La rîndul său, îşi aruncă privirea pe aparat şi mormăi cu pipa între dinţi:

- Aida, un gheţar...

Apoi. ştergîndu-şi pipa, lua o atitudine solemnă şi rosti grav:

- Un gheţar la orizont! în numele majestăţii sale, fiţi gata de atac !

în adevăr, misiunea navigatorilor de pe corabia blindată „Victory IV" era aceea care a dat bătălia cu gheţarii, în numeroase rînduri, bombardamente şi explozii au transformat în pulbere acei uriaşi de gheaţă.

Spectacolul bătăliilor cu gheţarii era de o măreţie unică. Imensa masă plutitoare, în mai puţin de o frîntură de secundă, devenea o infinitate de particule scînteietoare care acopereau întregul văzduh. De acolo cădeau sub forma unei ploi fosforescente, ce îmbăta privirea şi inima. Toate acestea însă nu constituiau un simplu joc gratuit. Se urmăreau anumite obiective ştiinţifice şi economice.

Cercetări amănunţite au dovedit că uneori există în gheţari avuţii nebănuite şi rămăşiţele unor civilizaţii de mult amurgite. Au fost astfel scoase la iveală numeroase mărturii de o nepreţuită valoare: vase de aur şi platină ; pietre care prin strălucirea lor întreceau cu mult razele verzi ale smaraldelor ori cele albastre ale safirelor şi care prin mărimea lor puteau sta alături de ouăle de struţ; plante ciudate; animale amfibii cu forme nemaiîntîlnite - şi multe altele. Dar adevăratul scop al acestor expediţii era de a descoperi în vasta şi încremenită singurătate a gheţarilor minereuri de mare preţ.

Pînă la urmă, procedeul de a bombarda munţii plutitor] de gheaţă, s-a dovedit a nu fi tocmai cel mai potrivit.

O dată cu pulverizarea blocurilor se prăpădeau şi unele din aceste preţioase mărturii ale trecutului.

De aceea, în ultimele expediţii, fusese aplicat cu mult succes un alt procedeu: acela al topirii treptate a gheţarului. De îndată ce aparatele fixau poziţia exactă a masivului plutitor, cîteva torpile de proporţii obişnuite ţîşneau de pe vasul explorator. Dar torpilele, ciocnindu-se de gheţari, în loc să facă explozie, pătrundeau adînc, înşurubîndu-se în pereţii lor strălucitori. Acţiunea lor începea abia acum, o acţiune lentă, cu totul deosebită de binecunoscuta acţiune explozivă a torpilelor marine.

Manevrate de pe bordul vasului explorator, ele deveneau pur şi simplu un izvor nesecat de lavă incandescentă care se infiltra în carnea gheţarului, topind-o încetul cu încetul şi împiedicînd, totodată, reingheţarea masei topite printr-un fluid continuu de aer fierbinte. Astfel, orice observator putea constata fără o deosebită ostenealâ cum se produce în scurtă vreme o gîrbovire a gheţarului atacat, o împuţinare, o dislocare de blocuri şi pînă la urmă o totală topire.

Cînd răsună binecunoscuta comandă a lui Johnson: „Un gheţar la orizont! Fiţi gata de atac!" în jurul Ţiparului se adunară în grabă două echipaje: unul care lansa torpilele purtătoare de lavă incandescentă şi altul a cărui misiune era cu mult mai anevoioasă: de a căuta urme de minereuri. Fireşte, cea de-a doua echipă era numeroasă şi în întregime alcătuită din navigatori încercaţi. Printre ei se aflau Mac Intyre tatăl şi fiul, oameni de o mare temeritate şi care acţionau într-o deplină şi uimitoare unitate de mişcări. Iniţiativa unuia era pe loc completată şi desăvîrşită de celălalt.- 2 -

Atacul a durat aproape patru ore încheiate. în cabina de observaţie, căpitanul Johnson urmărea pe ecran fiecare fază şi intervenea cu o comandă scurtă ori de cîte ori socotea că este trebuinţă.

Cititorul aşteaptă poate unele amănunte în legătură cu desfăşurarea bătăliei care a avut loc. Cu multă părere de rău, povestitorul nu-l poate satisface această dorinţă, întrucît ar însemna să se îndepărteze de la obiectivul povestirii sale, încărcînd-o cu unele detalii, desigur, interesante, dar care nu pot contribui cu nimic la înaintarea naraţiunii de faţă. Povestitorul poate cel mult să-l relateze în puţine cuvinte una dintre isprăvile celor doi Mac Intyre, tatăl şi fiul, ispravă care, de altfel, ne introduce în însuşi miezul acţiunii.

La un moment dat, cei doi temerari navigatori, manevrînd nişte aparate emiţătoare de ultrasunete cu care topeau şi dislocau porţiuni de gheaţă, zăriră lucind sub un strat subţire şi transparent ca o sticlă nişte rotogoale de metal galben.

- Hcllobov, spuse tatăl, aici trebuie să fie un tezaur cu străvechi bănuţi de aur.
- Cam aşa ceva, răspunse Mac Intyre fiul şi-l făcu cu ochiul.

În acelaşi timp, prin difuzorul minuscul pe care-l aveau pe piept, auziră glasul căpitanului Johnson :

- Aveţi grijă să nu se piardă nici una din monedele găsite.
- Ai naibii lupi, a auzit ce-am vorbit şi se teme că-l vom fura, rosti Mac Intyre fiul.
- Crede că toată lumea-l ca el. adăugă tatăl şi-şi completă spusele cu o teribilă înjurătură marinărească.

Nu sîntem siguri dacă microfonul deschis a transmis urechilor căpitanului Johnson acest scurt dialog între tată şi fiu. Ceea ce putem afirma cu certitudine e faptul că a urmat o nouă comandă adresată Ţiparului:

- Secund Tom Border, urmăreşte îndeaproape pe cei doi Mac Intyre ! Secund Border, ai grijă să nu dispară ceva!

În cîteva clipe, Ţiparul se şi afla lîngă cei doi încercaţi navigatori. Dar, în locul presupusului tezaur, îi fu dat să găsească cu totul altceva.

- Unde-s monedele găsite ?

- N-am găsit nici o monedă. Dar peste o comoară tot am dat, spuse zîmbind Mac Intyre.

- Aî aţi găsit poate pietre preţioase?

- Nu, nu-l vorba nici de aur, nici de pietre preţioase..

În clipa aceasta, în microfon sună din nou glasul lui Johnson:

- Secund Tom Border, nu te lăsa prostit. Am văzut cu ochii mei pe ecran cînd cei doi Mac Intyre au scos din gheţar un sac plin cu monede mari de aur.

- Aţi auzit ce spune comandantul ? Unde-l sacul ? Predaţi-l numaidecît, pînă nu-l prea tîrziu pentru voi.

Mac Intyre, căutînd să zîmbească, îl pofti pe secundul Border să examineze împreună sacul scos din gheţar.

Sacul era un fel de manta lungă ostăşească, cu glugă şi cu nasturi lucitori de metal, pe care îi luaseră la început drept bănuţi de aur. Iar în manta se afla, cum era firesc să se afle posesorul mantalei. Un om minunat conservat, cu trăsături energice, voluntare, cu plete lungi şi ale cărui veşminte arătau, fără putinţă de îndoială, că era un călător al veacurilor trecute,

- Nu-l şi aceasta o comoară ? rîse-n nasul lui Tom Border .Mac Intyre fiul.

Căpitanul Johnson, care urmărise pe ecran scena descoperirii acestui ciudat călător, în mantaua pe care o luase drept un sac plin cu aur, dădu o nouă comandă.

- Aduceţi-l imediat pe bord! Nu vă atingeţi de buzunarele lui!

- 3 -

Pe vasul „Victory IV" se afla şi un medic, nu tocmai tînăr, pe nume Sam Batle. Batle dovedise într-o vreme o mare pasiune ştiinţifică. Această pasiune era, de altfel, şi motivul care-l făcu să se angajeze ca medic pe vaporul explorator „Victory IV". Cînd fu încunoştinţat de Johnson că pe bord fusese adusă o făptură omenească, minunat conservată în gheţar, el aproape că zbură, împins de curiozitate şi nerăbdare, spre cabina de observaţie, unde se afla întins pe o masă preţiosul trofeu.

Johnson, sub privirile batjocoritoare ale celor doi Mac Intyreg îl scotocea tocmai prin buzunare. Dar spre dezolarea lui, în locul obiectelor de mare preţ pe care nădăjduia să le descopere, nu găsise decît o busolă, o hartă marină, un ceas cu lanţ de nichell un certificat de identitate pe care nici Johnson, nici Tom Border nu avură curiozitatea să-l cerceteze şi, în sfîrşit, înfăşurate într-o batistă, două păpuşi: un bărbat şi o femeie. Chipul distins al bărbatului era împodobit de o bărbuţă castanie. Cel al femeii scînteia de o negrăită frumuseţe. Avea gene lungi, mătăsoase şi trăsături pure, armonios îmbinate.

Ambele păpuşi erau atît de iscusit executate, încît ai fi putut crede că-s două minuscule fiinţe omeneşti. Păpuşile erau înveşmîntate în nişte costume care se purtaseră cu veacuri înainte, aşa cum purta şi ciudatul călător, în buzunarul căruia au fost găsite. Costumele lor păreau a fi însă mult mai scumpe.

Batle era un om timid din fire, cum se întîmplă să fie unii oameni îndreptaţi către anumite preocupări ştiinţifice şi nu au un contact prea apropiat cu semenii lor. Cu toate acestea> cînd i-a zărit pe Johnson şi pe Border scotocind prin buzunarele călătorului din trecut, nu şi-a putut stăvili pornirea de a exclama indignat:

- Dar bine, mister, de asta vă arde acum ?

Şi, fără să-l mai pese că disciplina impunea o atitudine de respect ierarhic faţă de comandant, îl împinse cît colo şi aproape că se năpusti asupra călătorului scos din gheţar şi începu să-l cerceteze, cu uimitorul gînd că l-ar putea readuce la viaţă.

Poate nu vei crede, cititorule, cele ce-ţi înşirăm noi aici, dar lucrurile s-au petrecut aidoma. Închipuiţi-vă! Organismul acelor fiinţe, menţinut în condiţii cu totul neobişnuite, a depăşit limitele unei existenţe umane, conservîndu-se timp de mai

multe secole. Iar acum, ciudatul călător putea fi readus la o existenţă normală, ca a mea ori ca a dumitale. Da! întocmai aşa !

Şi aici e cazul să arătăm că mistuitoarea pasiune ştiinţifică a doctorului Batle a fost aceea care a săvîrşit această minune.

Nici de data aceasta nu vom intra în descripţia amănuntelor tehnice. Socotim că e de ajuns să spunem că, adaptînd la nevoile momentului cel mai desăvîrşit aparat de trezire la viaţă a fiinţelor marine îngheţate, după o muncă titanică şi ajutat de cei doi Mac Intyre, transformaţi în asistenţi, B2tle reuşi să-l facă pe Originalul prizonier al gheţarului să deschidă ochii şi să se uite mirat în jurul său.

- Evrika! strigă transpirat şi fericit Batle, aidoma lui Arhi- mede. cînd descoperise faimosul principiu care-i poartă numele.

Bucuria fu însă de scurtă durată. O nouă toropeală învălui conştiinţa celui abia trezit şi acesta recăzu în somn. Urmară clipe de deznădejde şi poate că, fără îndemnul celor doi Mac Intyre, Batle s-ar fi lăsat păgubaş.

- Eu zic să mai încercăm o dată ! spuseră bătrînul şi fiul.
- Bine, să mai încercăm, conveni Batle. stimulat de încrederea celor doi marinari. De data aceasta, izbînda a fost deplină. „Pacientul" se trezi cu adevărat. Cînd fu în stare să se mişte şi să vorbească, primul gest fu să-şi caute batista cu cele două minunate păpuşi şi să întrebe în acelaşi grai în care se exprimau cei de pe „Victory IV":
- Unde sînt Gatina şi Beloger ?

între timp Johnson, cuprins de păreri de rău că nu a găsit ceva mai de preţ, îşi arunca într-o doară privirile pe certificatul de identitate găsit asupra călătorului readus la viaţă. Deşi cerneala se ştersese aproape cu totul, Johnson reuşi să citească numele caligrafiat pe prima filă. Făcu deodată ochii mari, nevenindu-i să creadă Cît era el de calm, o asemenea descoperire îl umplu de uimire. Mai citi o dată şi apoi, pentru a se încredinţa că nu se înşală, întinse lui Border certificatul.

- Secund Tom Border, citeşte, te rog, cu glas tare, numele captivului nostru.

Border luă certificatul şi, ducîndu-l aproape de ochi, silabisi:

- Gu... li... ver...

Cititorul este poate dezamăgit că povestitorul nu i-a rezervat Lui Guliver o apariţie mai spectaculoasă şi că a folosit binecunoscutul procedeu : viaţa adormită între gheţuri.

Ei bine, n-are dreptate! Povestitorul a socotit că un asemenea vestit navigator nu putea fi găsit decît în mijlocul apelor, chiar dacă între timp au îngheţat din pricina anumitor „peripeţii" ştiinţifico-fantastice, cunoscute din cărţi...

Aşadar, Guliver fusese readus la viaţă.

Cine n-a citit isprăvile acestui celebru navigator, popasurile lui în ţara piticilor, uriaşilor, a nechezilor, în descrierea suculentă şi fermecătoare a nu mai puţin celebrului scriitor Ionathan Swift ?

Pentru a-şi împrăştia orice umbră de îndoială din suflet, Johnson se repezi la captivul readus la viaţă, care tocmai cobora de pe masă, şi-l întrebă cu glasul sugrumat de emoţie:

- Spune-mi, spune-mi, dumneata eşti cu adevărat Guliver?

Guliver zîmbi. I se părea curios că oameni care vorbesc acelaşi grai cu el să-l întrebe dacă este cu adevărat Guliver cînd el nu-şi dezvăluise faţă de nimeni încă identitatea. Vru să-şi scoată certificatul din buzunarul interior al vestonului, dar constată că e gol. Atunci, amintindu-şi parcă ceva, redeveni dintr-o dată foarte serios şi întrebă aproape răstit:

- Unde sînt Gatina şi Beloger ?

- Cine ? Întrebă la rîndul lui Johnson.

Auzea pentru prima oară aceste nume ciudate.

- Gatina şi Beloger, stărui Guliver lovind cu pumnul în masă. Cînd mi-am dat seama că se va produce naufragiul i-am înfăşurat într-o batistă şi i-am pus aici, în buzunar, dar cînd ó m-am deşteptat din îndelungatul meu somn, nu i-am mai aflat acolo. Unde-au dispărut ?

Abia acum se dumiri Johnson că Guliver întreba de cele două păpuşi, pe care el. negăsind altceva mai de preţ, le şi dosise.

- A ! vorbeşti de păpuşile acelea mititele
- Ce păpuşi? îl întrerupse Guliver, Sînt oameni ca mine şi ca dumneata
- Oameni ? Ce fel de oameni ? întrebă de data aceasta doctorul Batie, presimţind că se află înaintea unei noi surprize.
- Sînt locuitori ai Liliputaniei, pe care i-am poftit să mă însoţească la întoarcerea mea din a doua călătorie în ţara lor.

Mac Intyre tatăl îşi lovi feciorul cu cotul:

- Ai auzit ?

întrebarea îşi avea tîlcul ei. Pentru Mac Intyre fiul nu exista lectură mai pasionantă decît „Călătoriile lui Guliver în ţara piticilor". De aceea nici nu răspunse tatălui său, ci începu să caute cu înfrigurare prin cabina de observaţie pe cei doi locuitori ai Lilrputaniei. Piticii.,, piticii despre care citise atîtea în cartea lui Swift se aflau, aşadar aici, în imediata lui apropiere. Dar unde-or fi dispărut ? Doar înainte cu cîteva clipe fuseseră trîntiţi deoparte într-un colţ, iar acum, poftim, parcă i-ar fi înghiţit oceanul. De fapt, Johnson avusese grijă să-i dosească într-unul din încăpătoarele sale buzunare tăinuite de clape şi cusături.

Auzind însă că-i vorba de făpturi omeneşti, Johnson se grăbi să-i scoată la iveală. Ce-i trebuiau pitici ?

- Iată-i, bîigui el puţin stînjenit de privirile ironice ale celor doi Mac Intyre. În grabă... din nebăgare de seamă, au ajuns aici... în buzunarul meu.

Guliver luă acele făpturi în palmă şi le privi cu durere. Zăceau inerte, şi nimic nu trăda că ar mai fi fost- în viaţă.

- Sărmanii, rosti el grav. Au fost răpuşi de vitregia vremurilor prin care am trecut.

O lacrimă grea se prelinse pe obrazul vestitului călător.

- Un om ca dumneata n-ar trebui să plîngă I spuse Johnson şi strîmbă nemulţumit din nas. îl decepţiona purtarea lui Guliver. Auzi, să plîngă pentru nişte pitici!

Iar Ţiparul, deşi nu rosti nici un cuvînt, fu în totul de părerea comandantului său. Cei doi Mac Intyre împreună cu doctorul Sam Batle erau însă de altă părere. Iar acesta din urmă formulă chiar îi lapidară cugetare, pe care o subscriem şi noi din toată inima :

- Un om cinstit nu trebuie să se ruşineze de lacrimile sale!

Mac Intyre fiul îl întrebă atunci pe Batle în şoaptă:

- Oare cu ei nu se poate înfăptui minunea săvîrşită cu Guliver?
- Nu-i vorba de nici o minune, ci de aplicarea unor principii ştiinţifice, i-o retează Batle, care nu putea suferi nici măcar într-o convorbire amestecul minunilor în îndeletnicirile lui medicale.
- Fie ce-o fi, numai trezeşte-l la viaţă, se rugă Mac Intyre fiul de el.
- Hm, vezi, treaba-i ranit mai grea. Nu cunosc organismul piticilor şi nu ştiu în ce fel poate reacţiona, răspunse Batle.

După asemenea răspuns, oricine s-ar fi aşteptat ca Batle să-şi vadă de ale lui şi să-i lase pe acei cetăţeni ai Liiiputaniei la voia întîmplării. Lucrul acesta nu numai că nu

se întîmplă, ci, dimpotrivă, cu o îndrăzneală şi-o perseverenţă demne de o fire adevărat pasionată de ştiinţa, ei se strădui să-i redea vieţii.

Strădaniile lui, şi de data aceasta deosebit de anevoioase, fură în cele din urmă încununate de succes. Trezirea minusculelor fiinţe fu profund emoţionantă. Gatina, care-şi mişcă prima pleoapele cu gene lungi ca nişte spice liliputane, rosti un singur cuvînt:

- Beloger! Beloger se ridică din încremenirea somnului, tot cu numele Gntinei pe buze. Iar apoi, regăsiţi şi fericiţi, amîndoi au întrebat deodată :
- Unde-i Guliver?

Guliver îi luă din nou în palmă. De data aceasta, un zîmbet de imensă bucurie îi lumina chipul.

Cei doi pitici se urcară pe braţul lui Guliver şi, întocmai ca nişte copii, se jucară, şi se zbenguiră pe umărul şi în părul lui.

Mac Intyre fiul îi privea ca halucinat. Nu-i venea să creadă că înaintea ochilor se găsesc renumiţii eroi din cartea lui preferată. Şi, într-adevăr, întîmplarea nu era una de toate zilele.

Dar să revenim la povestirea noastră şi să încheiem capitolul întîi. Aşa cum am mai arătat, Johnson începu să fie nemulţumit de purtarea sentimentală a lui Guliver şi, în general, de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu ştia nici cum va fi privită de către conducerea „Fundaţiei ştiinţifice Morisson", în slujba căreia lucra, aducerea unor asemenea „plocoane", în loc de minereu- rile căutate.

De aceea, fără a mai sta mult pe gînduri, ordonă oamenilor săi să părăsească de îndată cabina de observaţie.

- Secund Tom Border, medic Sam Batle, marinari Mac Intyre senior şi junior, treceţi pe bord la raport.
- Dar cu musafirii noştri ce facem ? avu Batle curiozitatea să întrebe, călcînd încă o dată disciplina.
- Ei rămîn deocamdată aici, răspunse sec Johnson. Executaţi ordinul!
- Vedeţi... eu... eu aş fi vrut să-l studiez, replică Batle.
- Nu ştiu ce intenţii ai dumneata, dar pe acest vas eu comand.

În faţa acestei atitudini intransigente, doctorul Batle ieşi din încăpere primul, nu fără a face cu mîna un semn de prietenie lui Guliver, lui Beloger şi Gatiuei. După el ieşiră cei doi Mac Intyre şi Ţiparul. Ultimul care părăsi încăperea fu Johnson, care, ajuns afară, răsuci de două ori cheia în broasca secretă. Astfel, Guliver, Beloger şi Gatina schimbară pentru un moment închisoarea gheţurilor cu aceea improvizată a cabinei de observaţie.

CAPITOLUL II

_ i _

Din capitolul precedent cititorul a putut afla că Johnson se temea că aducînd „ploconul" viu scos din gheţar, să nu primească o aspră admonestare din partea forurilor conducătoare ale „Fundaţiei ştiinţifice Morisson". Această temere nu era chiar pe de-a-ntre- gul lipsită de îndreptăţire. Fundaţia Morisson fusese întemeiată cu cîteva decenii înainte, în scopul cercetărilor ştiinţifice. Dar în actul de constituire al fundaţiei se prevăzuse în mod expres clauza ca toate aceste cercetări să ducă la îmbogăţirea patrimoniului trustului „Morisson and Morisson", care controla numeroase şi spornice întreprinderi industriale şi comerciale.

Şi acum Johnson îşi frămînta mintea cu fel şi fel de întrebări, cărora nu izbutea să le dea răspuns şi care toate laolaltă puteau fi reduse la una singură: în ce chip vor putea Guliver, Gatina şi Beloger să contribuie la îmbogăţirea patrimoniului firmei „Morisson and Morisson" ?

Johnson nu era un om dotat cu prea multă imaginaţie. Dar chiar de ar fi fost dotat de la natură cu cea mai luxuriantă fantezie, tot n-ar fi putut să bănuie întorsătura pe care aveau s-o ia lucrurile la numai cîteva zile după întoarcerea lui în ţară.

într-adevăr, de îndată ce s-a aflat de aducerea captivilor din gheţar, Johnson fu pur şi simplu asaltat de reporteri. Era o adevărată cursă după senzaţional, şi prezenţa lui Guliver şi a celor doi pitici constituia pare-se un material care stimula din plin această cursă, întreaga presă, aparţinînd celor mai potrivnice grupuri, publica pe prima pagină, cu litere de-o şchioapă şi pe cît posibil cu ilustraţii inedite, amănunte în legătură cu descoperirea expediţiei de pe vasul „Victory IV". Recordul celor mai senzaţionale ştiri îl deţinea însă ziarul „Telegraph" în cele treî ediţii, de dimineaţă, prînz şi seară, precum şi postul de televiziune „M.M." Explicaţia acestui succes e cît se poate de simplă : atît „Telegraph" cît şi postul „M.M." aparţineau lui „Morisson and Morisson". Cum este şi firesc, întîmplarea relatată cu lux de amănunte de întreaga presă stîrni un puternic ecou în opinia publică.

Titlurile reportajelor întinse pe cîteva coloane şi ticluite cam în felul acesta: „Misterul din gheţar", „Guliver, idolul piticilor, trăieşte", „Dar uriaşii unde sînt ?", „Un om de cîteva secole ! !!", „Mai tare ca timpul", „Lilipatania, ţară a miracolelor" etc. etc., treziră o legitimă curiozitate în rîndurile milioanelor de cititori. Cu priîejuî diferitelor manifestări publice care aveau cu totul alt obiectiv, participanţii cerură stăruitor să-l vadă pe Guliver şi pe pitici. Pînă la urmă, se organizară întruniri uriaşe al căror unic rost era ca forurile calificate să ia cunoştinţă de dorinţa colectivă de a-i vedea pe eroii din gheţar.

Această mişcare dădu imbold lui Robert Morisson. preşed'n- tele consiliului de administraţie al consorţiului „Morisson and Morisson" - un bătrîn de vreo şaptezeci şi cinci de ani, sănătos tun, dar căruia îi plăcea să simuleze crize cardiace şi a cărui neostoită patimă era aurul în diferitele lui forme - să pună la cale organizarea unei expoziţii internaţionale : „Expoziţia Guliver". O asemenea expoziţie, în care Guliver, Gatina şi Beloger ar fi avut rolurile pe care-l au, de pildă, maimuţele ori girafele într-o menajerie, ar fi adus venituri considerabile consorţiului, lovit de-o criză acută şi inevitabilă.

Şi fără îndoială că bătrînul şi-ar fi adus la îndeplinire într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat acest proiect dacă, prin criza acută şi inevitabilă de care pomenim, ar fi trecut numai amintita firmă şi nu chiar însăşi ţara lui Guliver.

O mică, foarte mică paranteză ne va lămuri pe deplin despre ce este vorba. într-adevăr, e suficient să arătăm că sistemul colonial, care susţinea eşafodajul imperiului, primise în ultima vreme puternice lovituri. Spinările încovoiate ale popoarelor din colonii s-au îndreptat una cîte una, azvîrlind povara secuimii a „civilizaţiei" introduse cu sabia.

Nici concentrările de trupe, nici zgomotoasele n-nenimăr" distrugeri hidrogenice. nici blocada economică şi nici metode de acelaşi gen n-au izbutit să zăgăzuiască irezistibila dorinţă de a trăi mai bine, nici urmările concrete ale acestor dorinţe. Fireu un sistem obişnuit să-şi ducă viaţa opuieoră aproape exclusiv cu mijloacele lui Shylock suportă anevoie asemenea lovituri.

Nu vom intra nici de data aceasta în prea multe amănunte. Repetăm : situaţia imperiului era cît se poate de precară şi ea pri- lejuise numeroase nopţi albe lordului Westlnghouse, primul ministru al ţării lui Guliver. lui sir William, ministrul puţinelor colonii care mai rămăseseră, şi celorlalţi colegi ai lor.

Regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a era de asemenea pradă unei violente crize de deznădejde. Deşi n-a ţinut niciodată în mînă un ac de cusut,

instinctul ei de femeie îi spunea că o ţesătură putredă nu mai poate fi utilizată ca lumea, oricîte petice i s-ar pune...

Cu aceasta vom închide paranteza şi vom trece mai departe. Cînd sir William află despre descoperirea din gheţar, în mintea lui scăpără o idee. Asemenea scăpărări erau destul de rare, totuşi, pentru respectul adevărului, trebuie să menţionăm că ele aveau loc.

- Imperiul este salvat! rosti el cu gravitate.

Cu toate că era trecut de miezul nopţiî, îl chemă ia telefon pe lardul Westinghcuse.

Acesta tocmai aţipise după o injecţie somniferă. Valetului ¡-au trebuit vreo zece minute pînă să-l trezească. Buimac, lordul puse mîna pe receptor, dar cînd zări pe ecran chipul fericit al colaboratorului său şi, mai ales, cînd auzi glasul său dogit, care căpătase uneîe inflexiuni tinereşti, dintr-o dată îi pieri somnul.

- Vino imediat, porunci el.

În mai puţin de zece minute, sir William se afla în cabinetul lordului şi-l expunea cu lux de amănunte ideea care-l făcuse să rostească istoricele cuvinte: „Imperiul este salvat I".

-_2 -

- Da I Imperiul este salvat I

Aceasta era şi concluzia lordului Westinghouse, după ce ascultă, expozeul colaboratorului său.

Şi contrar tuturor uzanţelor moştenite din generaţie în generaţie şi respectate cu stricteţe din tată-n fiu, el ceru la ora aceea tîrzie de noapte să fie primit numaidecît de majestatea sa regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a (în ţara lui Guliver, potrivii unei străvechi tradiţii, consfinţită prin constituţie, la tron se succedau numai descendenţi de parte femeiască).

Cînd mareşalul palatului, vicontele Rap, fu incunoştinţat despre dorinţa lordului Westinghouse, se cutremură de groază.

- Dar bine, milord, îl întîmpină consternat pe Westinghouse, cum e cu putinţă să-mi cereţi un asemenea lucru ? Ori cît am trăi în secoiui democraţiei, ştifî bine, conform protocolului, majestatea sa nu poate să vă primească decît m'tine la amiază, cel mai devreme.

Westinghouse nu era omul care să se lase uşor convins. Dimpotrivă, atunci cînd socotea că este cazul, dezlănţuia un adevărat potop oratoric, ca să convingă el pe altul. De data aceasta, procedă la fel. Cu toate acestea, vicontele Rap rămase absolut neînduplecat. Regina nu putea fi trezită. Intransigenţa lui Rap îl indispuse pe Westînghouse. Totuşi nu-l împiedică să ia măsurile pe care le socctea necesare.

- Bine, atunci vom convoca întîî Consiliul de Miniştri şi aţroi o voi ruga pe augusta noastră suverană să mă primească. Sir William, pregăteşte-ţi te rog expozeul pe care urmează să-' rocteşti în faţa Consiliului. De asemenea, ^pregăteşte şi decretul spre a-l prezenta mîine la amiază majestăţii sale spre semnare.

Consiliul de Miniştri care avu loc la orele 8 dimineaţa ascultă cu religiozitate expozeul Lui sir William. Apoi, după ce acesta se aţează obosit şi transpirat pe scaun, Marţory, lord al sigiliului pri-

îl

vat, se ridică de la locul său şi, cu lacrimi în ochi, îi îmbrăţişa pe s»r Wîlliam.

- Seu... scumpul meu, se bilbii el după cum îi era obiceiul. Seu... scumpul meu... Im... imperiul e... este... sa.« salvat î

Pe rînd ceilalji membri ai guvernului prezidat de lordul Westînghouse repetară gestul lui Marjory.

- Da, imperiul este salvat!

Aceasta era concluzia întregului Consiliu de Miniştri, alcatuit din lorzi, conji. barone)!, viconţi şi siri, oameni cu o îndelungată experienţă politica, încărunţiţi în slujba imperiului şi a intereselor sale.

Şi acum iată conţinutul acestui istorie document, adoptat de cabinetul Westînghouse şi supus spre semnare majestăjii sale regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a.

„Noi, Carla Victoria Alexandra Ludovica a XLV-a, prin mila celui de sus, regină a regatului şi împărătească a întregului imperiu unit pe vecii vecilor, scobotitoare directa a marelui Edgar Cel Voios, întemeietorul Casei Floragenet, şi a Luisei de Brabant, ducesă de Glocester şi vicontesă de TaLraadge, stăpînitoare deplină a drepturilor transmise prin gratia divină asupra popoarelor regalului şi imperiului unit, avînd în vedere raportul primului nostru servitor, lordul Weslinghouse, am decretai şi decretăm :

1. Teritoriul ţinutului Liiiputania, cu locuitori şi avuţii, teritoriu descoperit de cetăţeanul regatului şi imperiului nostru, Guli- ver, se integrează pe vecie regatului şi imperiului nostru devenind astfel un dominion imperial.
2. Aceasta corespunde în totul şi dorinţei Liliputaniei, dorinţă transmisă prin delegaţi speciali.
3. Pentru îndeplinirea întocmai a misiunii noastre civilizatorii se vor lua de urgenţă măsurile de rigoare în vederea introducerii neîutirriate a legislaţiei regatului şi imperiului nostru În Liiiputania.
4. Cabinetul primului nostru servitor, lordul Weslinghouse. este însărcinat să aducă ta îndeplinire cele cuprinse în prezentul decret.

Semnat mano proprio în palatul Tamberland Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a regină împărătească"

- 3 -

Publicarea acestui document a stîrnit - aşa după cum era de aşteptat - o mare fierbere în opinia publică mondială. într-o vreme cînd lupta împotriva ultimelor rămăşiţe ale colonialismului luase o amploare măreaţă, ţara lui Guliver, condusă de regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a şi de guvernul Westing- house, se pregătea să-şi extindă tentaculele asupra unui ţinut încă necunoscut.

Nu vom stărui asupra protestelor în diferite forme şi de proporţii uriaşe care se revărsau atît din interiorul ţării cît şi din afară. Am folosit în mod intenţioviat «xpresia „se revărsau", m- truciţ comparaţia care se face de obicei cu valurile neostenite ale mării este de data aceasta cum nu se poate mai potrivită.

într-adevăr, ca o mare care-şi trimite fără contenire talaz după

talaz asupra, malurilor abrupte şi nisipoase, aşa era şi mişcarea protestară stirnitn de (întărirea luată de a transforma Liliputanii într-un dominion imperial. Cu toate acestea, guvernul Westing- house îşi continua, mai mult ori mai puţin, liniştit pregătirile în vederea preluării teritoriului descoperit de Guliver.

Trebuie să menţionăm aici că în rindurile acelora care protestau cu străşnicie împotriva transformării Liliputaniei în dominion imperial se afla şi preşedintele consiliului de administraţie al consorţiului „Morisson and Morisson", bătrînul financiar Robert Morisson, pe care cititorul a avut prilejul să-l cunoască chiar în cuprinsul acestui capitol. Motivele care îl determinau pe acest experimentat om de afaceri să se împotrivească erau cu totul altele decît acelea exprimate de imensa majoritate a celor ce protestau.

El se vedea pur şi simplu lezat în interesele sale personale. În petiţia înaintată direct suveranei, prin intermediul mareşalului Rap, membru în consiliul de administraţie al consorţiului, Robert Morisson invoca dreptul sfînt al proprietăţii, înscris în bula ,-liabeas terram", şi care fusese acum călcat în picîoare. Socoteala Lui Morisson era foarte simplă, şi ea poate fi înfăţişată, prin următorul silogism :

„Liliputania a fost descoperită de Guliver".

„Guliver îmi aparţine, respectiv trustului «Morisson and Morisson»".

„Aşadar, Liliputania aparţine trustului <rMorissoti and Morisson»".

în încheierea petiţiei sale, Robert Morisson ruga fierbinte pe augusta stăpînă a destinelor ţării să aprecieze justeţea argumentelor invocate şi lăsa să se strecoare destul de transparent ameninţarea că se va adresa înaltului tribunal din Hisssex, denumit Domus legis, care avea căderea să judece litigiile dintre stat şi particulari.

Poate că bătrînul om de afaceri s-ar fi adresat acestui suprem for judecătoresc, ai cărui membri erau deţinătorii acţiunilor „Morisson and Morisson" dacă, în uitimul moment, sir William nu i-ar fi cerut o întrevedere. întîlnirea avu loc în biroul lui Morisson şi promitea a fi furtunoasă.

Sir William, făcînd apel la sentimentele patriotice ale lui Robert Morisson, îl rugă să nu întreprindă nici o acţiune menită să cauzeze noi greutăţi guvernului. Dar Morisson nici nu vru să audă de aşa ceva. Atunci sir William îi arătă că din toate părţile se adunau deasupra lor nori grei. Diferite ţari se şi adresaseră „Organizaţiei internaţionale a drepturilor popoarelor", cerînd să intervină energic. Nu se ştia încă ce urmări puteau avea asemenea demersuri făcute chiar de unele ţări considerate prietene.

De aceea, Robert Morisson se cuvenea să fie alături de regină şi guvern în acele momente grele. în faţa acestei patetice intervenţii, Morisson n-avu de formulat decît o singură obiecţie :

- Bine, dar cine mă despăgubeşte pe mine de pierderile suferite prin neorganizarea expoziţiei proiectate? (Cititorul îşi aminteşte, desigur, de intenţia bătrînului financiar de a organiza o expoziţie internaţională în care să fie prezentat Guliver. Gatina şi Beloger.)

Discuţia alunecînd pe această pantă, lui sir William îi fu foarte uşor să-l convingă pe Morisson. Sir William îi propuse să devină

preşedintele societăţii, căreu i se concesiona în mod exclusiv, pe timp de ySJ de ani. exploatarea tuturor avu(iilor subterane şi terestre ale Liliputaniei. Doar se cunoştea faptul că Liliputania era o ţară foarte bogată. Şi apoi, cu noile mijloace tehnice, cine ştie ce nebă- nuile zăcăminte s-ar mai îi descoperit. Aşadar, perspectivele se deschideau cum nu se poate mai îmbietoare. Calmat, Morisson declară că, pătruns de o înaltă datorie patriotică, acceptă.

Astfel luă sfîrşit această intiluire care promitea să fie dramatică, dar care a fost doar practică : prin constituirea societăţii anonime „Guliver and comp.".

CAPITOLUL III

Dat fiind că din capitolul anterior lipseşte, ca participant direct al acţiunii Guliver, s-ar putea naşte bănuiala ca el a fost de acord cu toate cele întîmplate. Ei bine. lucrurile s-au petrecut cti totul altfel. Nu, n-a fost de acord. Ba chiar mai mult, el n-a ştiut absolut nimic de combinaţiile făcute pe seama lui.

După cum v-amintiţi, l-am lăsat pe Guliver la sfirşitul capitolului I, încuiat în cabina de observaţie a vasului „Victory IV", im- preună cu micii săi prieteni Gatina şi Beloger.

Situaţia Lui Guliver era, fără îndoială, dramatică. El se trezise într-o lume cu totul străină, pe care n-o înţelegea, şi ar fi, desigur, interesant de urmărit, etapă cu etapă,

strădaniile Lui de a se adapta, de a îngusta gura prăpastiei care-l despărţea de această lume. Nu stă însă în intenţia povestitorului de a face sondaje psihologice. De aceea, vom trece mai departe şi vom arăta că vremea petrecută în cabină n-a fost cîtuşi de puţin plăcută şi atît Guliver cît şi piticii îşi vor aminti cu durere şi revoltă de acest prim contact cu realitatea după îndelungatul lor somn.

Părăsind Liliputania, Guliver invitase această tînără pereche să-l însoţească în patrie. Voia să le arate frumuseţea peisajului natal de care le vorbise adesea, să-l găzduiască în familia Lui, să le răsplătească omenia şi dragostea cu care a fost el însuşi găzduit în Liliputania. Dar naufragiul năruise toate aceste bune intenţii, iar acum, readuşi la viaţă, după o îndelungată peregrinare prin văile somnului, poftim, stăteau într-o cabină de vas, încuiaţi şi păziţi cu străşnicie ca nişte răufăcători.

Singurii oameni cu care puteau schimba cîte un cuvînt, erau cei doi Mac Intyre, care, trecînd peste dispoziţiile categorice ale Lui Johnson şi cu complicitatea marinarului de gardă, veneau la fereastra zăbrelită a cabinei să le aducă ciocolată. Astfel Guliver a putut afla cîte ceva şi din cele petrecute în omenire în decursul sutelor de ani cît dormise în gheţar. îl uimeau descoperirile ştiinţei şi mersul înainte al tehnicii. Nu înţelegea, de pildă, cum vasul pe care se afla prizonier putea, fără vîsle şi fără pînze, să-şi taie drum prin valuri. Cei doi Mac Intyre se străduiau să-l lămurească. Treaba mergea însă anevoie. Guliver avea o minte ageră. Pricepea cîte ceva. Dar multe lucruri îi rămîneau ascunse, nevăzute de ochiul minţii. Ceea ce-l uimise însă peste măsură era faptul că în timp ce o bună parte din ţările unmii trăiseră transformări de seamă, ţara sa era încă acoperită de praful şi păienjenişul unor idei şi tradiţii cu totul nepotrivite. în paranteză fie zis, poate că tocmai această împotmolire în smîrcurile trecutului a înlesnit comunicarea şi înţelegerea pînă la un punct a lui Guliver cu oamenii care erau cu cîteva sute de ani mai tineri ca el.

.Cînd Guliver şi-a dat seama că atît el cît şi oaspeţii săi sînt consideraţi prizonieri, a fost cuprins de o nemaipomenită furie. A început să lovească şi să zgîlţîie uşa de oţel, a strigat şi a cerut să fie adus în faţa comandantului vasului. Zadarnică risipă de energie! Johnson nici nu se gîndea să stea de vorbă cu el. Gatina şi Beloger nu se simţeau însă cîtuşi de puţin mîhniţi. Dimpotrivă. Erau fericiţi că supravieţuiseră peste secole unui cumplit naufragiu şi că viaţa le era deschisă înainte, chiar dacă pentru moment uşa de oţel a cabinei le stătea în cale, nu numai închisă, dar şi încuiată.

Cu multă gingăşie ei căutau chiar să-l consoleze pe Guliver şi să dea întîmplărilor o nuanţă glumeaţă.

- Gîndeşte-te prietene, îi spunea Beloger jucîndu-se în palmă, ce s-ar fi întîmplat dacă am fi rămas în Liliputania? De mult am fi fost pulbere şi pămînt. Pe cînd aşa, dac-am împărtăşit soarta ta, iată, trăim .

- Şi nu numai că trăim, adăugă veselă Gatina, dar ne-am păstrat tinereţea. Sîntem tot atît de tineri ca şi acum cîteva sute de ani.

Toate aceste delicate manifestări de prietenie mîngîiau sufletul lui Guliver. El le răspundea zîmbind, că,, într-un fel aveau dreptate. Totuşi, nimic nu îndreptăţea tratamentul barbar la care îi supunea Johnson. Răspunzîndu-le astfel, Guliver era din nou cuprins de furie. Se năpustea cu pumnii şi cu umărul asupra uşii de oţel, care însă rămînea, fireşte, nemişcată.

Fără a fi pesimist, povestitorul trebuie să-şi mărturisească aici îngrijorarea faţă de starea de nervi a lui Guliver. Din fericire, acostarea vasului în portul Worcester a pus capăt îngrijorării sale.

- 2 -

La cîteva zile numai de la ticluirea documentului care transforma, cel puţin pe hîrtie, Liliputania dintr-o ţară liberă într-un dominion imperial, avu loc la curtea reginei

împărătese Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a o grandioasă ceremonie cu care prilej Guliver, Gatina şi Beloger fură prezentaţi suveranei.

Guliver, necunoscînd nimic din combinaţiile guvernului Wesiin^- house şi ale trustului „Morisson and Morisson", se simţi măgulit că el împreună cu oaspeţii săi fuseseră poftiţi la curte. Ei, da, nu mai înţelegea că trebuie să se poarte lumea. Îi părea bine să-şi reabiliteze în ochii micilor săi prieteni compatrioţii grav compromişi de purtarea lui Johnson.

De unde să ştie sărmanul Guliver că şi această ceremonie făcea parte din planul lui sir William şi al lui Robert Morisson.

într-adevăr, prezentarea servea drept pretext pentru lansarea acţiunilor societăţii „Guliver and comp". Ceremonia trebuia precedată de trecerea pe străzile principale ale capitalei a unui impunător cortegiu, în mijlocul căruia se aflau eroii din gheţar. Micul burghez, posesor al unui carnet de economii, avea să se convingă cu propriii săi ochi că Guliver există în carne şi oase. De asemenea, că Liliputania "nu-i o poveste, de vreme ce emisarii ei - Gatina şi Belogeşed alături de Guliver în trăsură la Daumont. Ca atare, micul burghez avea să-şi scoată banii depuşi la casa de economii, spre a-i investi în acţiunile noii societăţi. Simplu şi ingenios, nu ?

Pe de altă parte, cu ocazia prezentării la curte, trebuia rostită în acest cadru solemn şi o formulă sacramentală prin care Lilipu- tania se proclama de bunăvoie dominion imperial, potrivit paragrafului 2 din document, care glăsuieşte, dacă vă amintiţi, astfel:

„Aceasta corespunde şi dorinţei Liliputaniei, dorinţă transmisă prin delegaţi speciali".

Desigur, cititorul a înţeles că Gatina şi Beloger trebuia să joace, fără voia lor, rolul delegaţilor speciali. În felul acesta, guvernul Westinghouse socotise să facă faţă presiunilor opiniei publice mondiale şi cine ar fi putut obiecta ceva, dacă însăşi Liliputania, de bunăvoie, se proclama dominion imperial ?

Iată-l dar pe Guliver, Gatina, Beloger lăfăindu-se în somptuoasa trăsură â la Daumont, trasă de zece minunaţi trăpaşi, toţi de aceeaşi culoare. De o parte şi de alta a străzilor erau masaţi zeci şi zeci de mii de curioşi. Cordoanele de poliţişti abia reuşeau să zăgăzuiască valul de lume ce ameninţa să se reverse peste cortegiu.

- 3 -

Sala tronului strălucea ca o diademă. Deşi era ziua în amiaza mare, tradiţia cerea ca lumînările marilor candelabre să fie toate aprinse, iar nelinişlea flăcărilor făcea ca pietrele preţioase şi aurăria tronului şi ale veşmintelor curtenilor să răsfrîngă luciri ameţitoare.

Trei bătăi solemne vestiră sosirea reginei. Zumzetul care umplea vechea sală a tronului se curmă ca prin farmec. întocmai ca Marea Roşie atinsă de toiagul biblicului Moise, s-a desfăcut în două şi mulţimea curtenilor, lăsînd la mijloc cale liberă pentru paşii reginei.

O dată instalată pe tron, suverana şopti ceva prinţului consort care şedea alături pe taburet. Acesta la rîndul lui îi făcu un semn cît se poate de discret vicontelui Rap. Ceremonia prezentării putea să înceapă.

Înaintînd în faţa tronului, Rap rosti cu un glas cît mai profund.

- aşa cum impuneau regulile stabilite cu secole în urmă - următoarele cuvinte:

„Majestate, robul dumneavoastră vestitul navigator Guliver, însoţit de delegaţia specială trimisă de conducerea ţinutului Liliputania, aşteaptă să vi se poată prosterna la augustele dumneavoastră picioare".

La care Carla Victoria Ludovica a XIV-a ridică arătătorul mîinii drepte, ceea ce potrivit tradiţiei însemna:

„Să intre!"

Atunci tobele începură să răpăie, iar trîmbiţele să sune. Acest vacarm îngrozitor dură aproape cinci minute, în care timp toţi cei de faţă în frunte cu regina păstrară o neclintire de piatră. Apoi perdelele grele de pluş împodobite cu smaralde şi safire, care ascundeau o uşă secretă, fură da'te de o parte şi în sala tronului intrară Guliver, Gatina şi Beloger.

Într-atît de mare era puterea tradiţiei încît, pătruzînd în sala tronului, Guliver nici nu-şi dădu la început seama că, între el şi cei care se aflau aici, era o distanţă de cîteva sute de ani. Regina, prinţul consort şi majoritatea curtenilor purtau veşminte şi peruci tocmai ca pe vremea cînd părăsise ei ţara şi pornise în binecunoscutele călătorii.

Cu toată stricteţea etichetei, prezenţa celor doi pitici stîrni oarecare rumoare în rîndurile curteniilor. Ceea ce dădu privirilor vicontelui Rap o neînchipuită asemănare cu ale lui Jupiter tonans în clipele de mare mînie.

Guliver se prosternă în faţa tronului şi sărută cu pietate pantoful suveranei. La rîndul lor, Gatina şi Beloger, care fuseseră aduşi de un bătrîn lacheu pe o străveche tavă de aur, se apropiară de pantoful reginei. Nefiind însă deprinşi cu complicata ceremonie, ei sărutară, în loc de pantof, augustul picior aflat într-un ciorap nylon de cea mai fină calitate. Atingerea aceasta provocă o uşoară gîdilătură, şi regina, neputîndu-se stăpîni, începu să hohotească subţire:

- Hi - hi - hi.

În aceeaşi clipă, întreaga sală a tronului fu zguduită de un rîs homeric. Protocolul cerea ca atunci cînd rîde regina să hohotească şi curtenii, astfel că un rîs monstru, care aducea mai mult a nechezat şi behăit, se iscă pe dată.

După trecerea acestui incident cu totul neprevăzut de meticulosul şi prudentul viconte Rap, urma ca Gatina şi Beloger să rostească, în calitate de delegaţi speciali, formula sacramentală de aderare a Liliputaniei la statutul imperiului. Ei trebuiau să repete cuvînt cu cuvînt după lordul Westinghouse textul formulei. Cu acest prilej se produse însă un al doilea incident de altă natură şi cu consecinţe mult mai grave.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: Guliver stătea în dreapta tronului şi urmărea zîmbind cum Gatina şi Beloger se străduiau să pronunţe cît mai corect cuvintele rostite în prealabil de primul servitor al reginei. Dar, spre deosebire de dumneata, iubite cititor, Guliver nu cunoştea conţinutul şi semnificaţia formulei. În mod vag i se spusese că micii oaspeţi vor trebui să prezinte omagii în numele Liliputaniei. Ceea ce nu putea să-l supere cîtuşi de puţin mai ales că uzanţele diplomatice impuneau manifestări de felul acesta.

Cînd luă însă cunoştinţă de formula rostită grav de lordul Westinghouse, zîmbetul i se şterse de pe chip. încruntat, Guliver făcu un pas înainte. Inima-i bătu puternic. Nu, el nu putea îngădui o asemenea infamie. Cum, aceasta să-i fie răsplata datorată micilor locuitori ai Liliputaniei ? Să le vîndă libertatea ? Să-i transforme în sclavi ? Fărădelegea trebuia oprită numaidecît!

- Dragii mei prieteni, nu repetaţi cuvintele lordului Westinghouse ! izbucni el mînios. Voi nu ştiţi ce mîrşăvie a fost pusă la cale.

Intervenţia cu totul neaşteptată a lui Guliver produse o puternică rumoare în sală.

- Ce, cine-şi permite o asemenea necuviinţă în faţa augustei noastre stăpîne ? sări de la locul său baronetul de Town Hill, care îndeplinea funcţia de ministru al Afacerilor Interne în guvernul maiestăţii sale.

Consternat de cele întîmplate şi care puneau în gravă primejdie planul de salvare a imperiului, lordul Westinghouse se uită întrebător la regină. Augusta stăpînă era albă de mînie. Ea şopti ceva în grabă prinţului consort, care făcu un semn baronetului

de Town Hill. Pe dată patru cavaleri feudali care străjuiau cu halebardele tronul se năpustiră asupra vestitului navigator şi-l inşfăcară voiniceşte cu toată împotrivirea lui. Amenințîndu-l cu pistoale atomice de ultimul tip, scoase la iuţeală din manşetele largi ale uniformei de halebardieri, îl împinseră afară din sala tronului.

- Ceremonia poate continua, şopti regina la urechea prinţului consort, care transmise urgent această înaltă dorinţă primului servitor al coroanei, lordul Westinghouse.

Reluîndu-şi ţinuta marţială, primul ministru reîncepu rostirea sacadată a primelor cuvinte din formula sacramentală, aşteptînd să fie repetate de Gatina şi Beloger. Zadarnică aşteptare !

Nici un cuvînt nu se mai desprinse de pe buzele lor. Mîhniţi de cele întîmplate dragului lor Guliver, ei se zidiră parcă într-o tăcere absolută.

Furioasă, regina se ridică de pe tron şi părăsi grabnic sala. urmată de prinţul consort. Vicontele Rap încercă să salveze aparenţele declarînd că este autorizat de suverană să invite pe micii oaspeţi în apartamentele ei, unde, într-o şedinţă intimă, va fi continuată ceremonia.

- 4 -

în timp ce în străvechiul palat regal se desfăşurau evenimentele de mai sus, în vestitul cartier de afaceri al capitalei - Blai- ford - se dădea o adevărată bătălie. Bursa, această bătrînă depravată, îşi incerca nu fără succes puterea ei de seducţie asupra micilor deponenţi. Sute de femei şi bărbaţi transpirau, se înghionteau, îşi rupeau hainele în îmbulzeală, răguşeau strigînd :

- Cumpăr acţiuni „Guliver".

Lansarea pe piaţă a acţiunilor proaspetei societăţi, concesionarea pe timp de 99 de ani a exploatării tuturor avuţiilor subterane şi terestre ale Liliputaniei se făcuseră după toate regulile artei. În privinţa aceasta, vasta experienţă a bătrînului Robert Morisson era de neînlocuit. încă dis-de-dimineaţă, oamenii lui, camuflaţi în cumpărători, începură să ceară acţiuni „Guliver". Astfel, pe nesimţite, cursul acestor acţiuni, abia lansate pe piaţă, făcu un apreciabil salt în sus.

Cînd mai apoi micii deponenţi văzură cu propriii lor ochi în trăsura â la Daumont pe Gatina şi Beloger, au înţeles că Lilipu- tania nu e o simplă fantezie de scriitor şi că investirea micilor lor economii în cumpărarea acţiunilor respective ar putea să fie cît se poate de rentabilă. De aceea, la numai cîteva momente după trecerea cortegiului, se repeziră spre localul bursei.

Bursa nu cunoscuse încă o asemenea afluenţă. Oamenii, fermecaţi de mirajul cîştigului, se luptau între ei să obţină acţiuni „Guliver", contribuind în felul acesta la creşterea nemăsurată a cursului. Dacă de dimineaţă se înregistrase o creştere de 100%, acum. la fiecare cinci minute, acţiunile creşteau cu mie la sută, atingînd la închiderea bursei un curs de-a dreptul ameţitor. Psihoza era atît de puternică, încît acei care nu izbutiră să achiziţioneze acţiuni fură cuprinşi de o adevărată deznădejde. Iar, dimpotrivă. cei care reuşiseră să cumpere măcar o singură acţiune erau îmbătaţi de fericire.

Astfel, se citează cazul unui băcan, Filip Caloday, care, întors cu hainele sfîşiate, răguşit şi zgîriat, dar fără nici o acţiune, s-a urcat în podul casei şi s-a spînzurat de o grindă. Alţii s-au azvîrlit în valurile tumultoase ale fluviului care traversează capitala ori au adormit de veci înghiţind otravă.

. Rubrica faptelor diverse a marilor cotidiene era din belşug alimentată de sinuciderile celor care nu izbutiseră să obţină acţiuni. În schimb, fericiţii posesori ai cîtorva sau chiar al unei singure acţiuni trăiau clipe de mare bucurie.

Şi aici se pot cita diferite cazuri cînd unii cumpărători au fost victimele acestei stări euforice. De pildă, un bătrîn şi binecunoscut avocat, posesor a două acţiuni, a intrat într-o cîrciumă, unde, de bucurie, a chefuit două zile şi două nopţi, neţinînd seamă de sfaturile medicilor, care, dată fiind vîrsta, îi recomandaseră un trai ponderat. Călcarea acestui consemn medical avu o tragică urmare, întrucît binecunoscutul avocat a încetat să mai fie şi binecunoscut, şi avocat. Moştenitorii şi-au intentat reciproc procese pentru obţinerea proprietăţii depline asupra celor două acţiuni.

Un comerciant, de asemenea, foarte cunoscut, aflînd că agentul său de bursă a izbutit să achiziţioneze un pachet de 10 acţiuni, a fost lovit de apoplexie.

Mai pot fi citate şi alte cazuri. Ne vom opri însă aici, fiindcă povestitorul n-ar vrea să fie învinuit de inconsecvenţă, adică de a nu fi respectat principiul că nu trebuie să se piardă în prea multe amănunte, care nu au o legătură directă cu povestirea.

Dacă a citat totuşi aceste cazuri, a făcut-o pentru a ilustra cît de grave puteau fi consecinţele incidentului petrecut la curte.

Aflarea întîmplărilor de la curte cînd Guliver refuzase să fie alături de cei care urmăreau colonizarea Liliputaniei, ar fi putut nărui întregul eşafodaj clădit cu atîta măiestrie de bătrînul Robert Morisson în complicitate cu sir William.

Ca atare trebuia să se meargă înainte, cu orice preţ.

CAPITOLUL IV

Ehe, e foarte uşor să scrii pe hîrtie : „Ca atare, trebuia să se meargă înainte, cu orice preţ I" Realitatea a dovedit că lucrurile nu ;rau chiar atît de simple! După ce Guliver fusese scos cu forţa din sala tronului, baronetul de Town Hill dădu dispoziţii să fie dus direct în biroul său din palatul Ministerului de Interne.

În prezenţa lordului Westinghouse şi a Lui sir William, baronetul de Town Hill s-a ocupat personal de interogarea învinuitului. Nimeni nu i-ar fi putut scoate din minte că Guliver acţionase din ordinul unor aşa-numite forţe subversive care ar fi minat ţara. Deşi ipoteza era pur şi simplu absurdă, ea fusese pe de-a-ntregul împărtăşită de şeful guvernului şi de ministrul coloniilor.

Totuşi trebuia procedat cu prudenţă şi abilitate. În definitiv, Guliver era singurul care putea să le dezvăluie drumul spre Lilipu- tania. Pînă atunci nici o altă făptură omenească nu pusese piciorul în acest ţinut, care părea a fi din poveste. Era deci foarte important să se afle mai întîi cum vor putea ajunge acolo şi abia pe urmă să se ia măsurile de rigoare.

Baronetul de Town Hill era un om micuţ, care umbla totdeauna cu pălărie tare şi cu umbrelă. El îşi cîştigase mai de mult oarecare notorietate în calitate de jocheu amator, sosind al treilea în polon în celebra cursă „Dcrby". Desigur, aceste aptitudini hipice LUI l-ar fi îndreptăţit să ocupe importantul post de ministru al Afacerilor Interne în guvernul Westinghouse. Dar, vedeţi, el devenise, prin moştenire, posesorul unei imense averi mobiliare şi imobiliare, devenise, tot prin succesiune, membru de vază al partidului „Tory", partid prezidat de lordul Westinghouse, şi se declarase un partizan favorit al măsurilor menite să pună capăt acţiunilor aşa- numite subversive. (Cititorul îşi închipuie - credem - ce putea înţelege baronetul prin aşa-numitele acţiuni subversive.) Iată deci tot atîtea motive ca Town Hill să ocupe postul pe care-l ocupa.

Apropiindu-se de Guliver, îi lăudă întîi pentru atitudinea cavalerească faţă de prietenii săi liliputani. În adevăr, şi ei, şi onoraţii săi colegi aici de faţă apreciază cum se cuvine această atitudine. Totuşi, dacă a avut unele obiecţii de formulat, n-ar fi fost mai cuminte să le aducă în prealabil la cunoştinţa guvernului?

- Dar n-am ştiut nimic din tot ce-aţi pus dumneavoastră la cale, răspunse cu indignare Guliver.

Dacă ar fi văzut cineva uimirea lui Town Hiii şi a onorabililor săi colegi, fără îndoială ca ar fi putut crede în sinceritatea lor. Cum, mister Guliver nu aflase nimic? Asta-i nemaipomenit! Dar bine, Gatina şi Beloger ştiau doar totul. Surprinzător cum s-au ferit de elGuliver le-a dăruit generoasa lui incredere şi prietenie, pe cînd ei...

Guliver cunoştea însă prea bine şi pe Gatina şi pe Beloger, căpătase în îndelungatele lui călătorii suficientă experienţă ca să-şi dea seama numaidecît de copilărescul joc al lui Town Hill. Întorcîndu-i spatele, Guliver refuză să mai răspundă la vreo întrebare.

Văzînd nereuşita primei lui tentative, Town Hill gîndi să folosească alte mijloace.

Mutîndu-şi prizonierul în elegantul apartament de lîngă cabinetul său de lucru, el recurse la farmecele celebrei lady Goneril, considerată, pe drept cuvînt, cea mai frumoasă femeie diin ţară. Dar lady Goneril nu cunoştea tenacitatea vestitului navigator. Luînd într-o seară masa împreună, lady Goneril îi ceru lui Guliver, care părea într-adevăr înlănţuit de răpitoarea ei frumuseţe, să-i povestească peripeţiile călătoriei lui în ţara piticilor.

- Frumoasă milady, mai bine decît aş putea să le înfăţişez eu, a făcut-o marele meu biograf ionnathan Swift, explică Guliver zîmbind.
- Dar dacă eu te rog, de ce nu vrei să-mi satisfaci această măruntă dorinţă ? stărui lady Goneril privindu-l adînc în ochi şi descoperindu-şi ca din întîmplare unul din sculpturalii ei umeri.

Cu toate că i se părea oarecum ciudată această stăruinţă, Guliver consimţi pînă la urmă. Era, de altfel, foarte anevoie să rămînă indiferent în faţa ochilor ei tăiaţi parcă din lacrima gălbuie a chihlimbarului, să nu fie ameţit de sideful carnal al timăniUti. Cine ştie, captivat de propriile amintiri şi îmbătat de minunata făptură ce-i stătea înainte, Guliver ar fi dezvăluit poate taina drumului spre Liiiputania. Dar unele imprudenţe şi insistente întrebări ale seducătoarei Goneril l-au pus pe gînduri. Hm ! povestirea lui ar putea să slujească şi altor scopuri. Şi, într-adevăr, aşa era. în aurul pluşat al pletelor ei, lady Goneril ascundea o adevărată bijuterie tehnică: un magnetofon nu mai mare decît un pieptene de jad, dăruit de Town Hill.

Bănuind care-i ţinta urmărită de superba lui interlocutoare Guliver s-a smuls deodată din lianele nevăzute ale farmecului ei. Speriată, lady Coneril n-a ştiut ce se petrece. Pentru a nu-l pierde, şi-a descoperit, tot ca din întîmplare, şi celălalt umăr.

Dar vraja fusese destrămată. Guliver retează pe neaşteptate firul povestirii.

- Nu mai pot continua, spuse el Ironic.
- Dar de ce ? întrebă alarmată frumoasa lady.
- Nu-mi mai amintesc drumul spre Liliputania, veni răspunsul laconic.

Constatînd că nici această tentativă n-a putut dezlega limba prizonierului său, baronetul de Town Hill ţinu o mică consfătuire cu şeful şi cu colegul său, respectiv cu lordul Westinghouse şi cu sir William. Rezultatul acestei consfătuiri s-a soldat prin hotărîrea de a-l aduce pe marele savant Abraham Allridge de pe 'îndepărtata Insulă a Florilor.

- 5 -

Biofizicianul Abraham Allridge era, ca toţi marii savanţi, pasionat de specialitatea lui. încă de pe băncile liceului, îi trăsnise prin minte ideea că s-ar putea născoci un aparat care să înregistreze şi să reproducă gîndurile nerostite. Această idee îi veni pri- vindu-şi colegii la o oră de curs. În timp ce profesorul îşi măcina plămînii să se facă mai bine înţeles, figurile elevilor trădau, fără putinţă de tăgadă, că ei numai la ce spune profesorul nu se gîn- desc. La ce s-or fi gîndind oare ? Hm ! ar fi interesant să se născocească un aparat care să înregistreze şi să reproducă gîndurile. Şi aşa se

născu în mintea liceanului Allridge ideea aparatului pe care încă de pe atunci îl numi „cogitofonul".

Mai tîrziu, în facultate, a înţeles că problema născocirii unui asemenea aparat este extrem de complicată. Dar tot atunci a priceput că, oricît de complicată ar fi această problemă, ea nu este imposibilă şi s-a pus pe lucru. După un şir nesfîrşit de încercări mai mult sau mai puţin reuşite, tocmai către asfinţitul vieţii, Abraham Allridge izbuti să-şi desăvîrşească aparatul, construit pe principiul captării undelor cerebrale produse de gîndire şi al transformării lor în unde sonore.

Vestea desăvârşirii acestui aparat produse o extraordinară vil- vă. Gazetele aparţinînd trustului Worisson and Morisson", care urmărea să pună mîna pe secretul de fabricaţie, publicau pe prima pagină sub titluri senzaţionale - ..Glasul gîndurilor", „Omul nu mai poate avea taine".,, etc. - ample reportaje în legătură cu cogitofonul".

Ţara lui Guliver era mîndră şi bucuroasă că imaginaţia unui fiu al ei izbutise să îmbine o asemenea nemaiîntîlnită unealtă de iscodire a conştiinţei. Dar practica a dovedit că bucuria fusese prematură. În loc de a împrăştia asupra inimilor o suavă adiere de mulţumire, „cogitofonul" era gata să abată asupra oamenilor, şi mai ales asupra celor din conducerea nobiliară a ţării lui Guliver, o groaznică furtună. Din fericire, şedinţa solemnă a „Societăţii re- gale-Imperiale de fizică", unde, în prezenţa suveranei şi a guvernului, urma să se facă o mare demonstraţie a funcţionării aparatului, a fost într-o mare măsură salvatoare.

În rotonda de marmură şi aur a societăţii se adunase, cu mult înainte de începerea şedinţei, întreaga protipendadă a ţării. Erau de faţă şi reprezentanţii de seamă ai ştiinţelor, precum şi comandantul flotei şi armatei, lordul O rom şi şeful suprem al bisericii, monseniorul de Seymour.

Abraham Allridge, care de felul lui nu ţinea prea mult la asemenea manifestări solemne (maimuţării, după cum le spunea el), era din cale afară de nerăbdător. Voia să sfîrşească mai degrabă demonstraţia, să se înapoieze în laborator. Cînd suverana Iohana Barbara a III-a, mătuşa reginei despre care am vorbit în paginile anterioare, ridică degetul mîinii drepte în semn că demonstraţia poate începe, Allridge se apropie de aparat şi-l puse în funcţiune. Se făcu deodată o linişte mare. Fiecare îşi ţinea pînă şi respiraţia ca să poată urmări mai bine demonstraţia. Atunci, spre stupoarea celor aliaţi la şedinţă, se auzi, încet, la început, dar pe urmă mai tare şi cît se poate de distinct, gîndul primului aghiotant al reginei, singurul general Thomson, despre care se spunea că-i şi primul ei favorit:

- Ia te uită la coţofana asta bătrînă de regină, nici aici nu-mi dă pace. M-a călcat pe picior şi acum îmi face semn cu ochiul.

La numai cîteva clipe, gîndul reginei îl admonesta pe frumosul general.

- Măgarul de Thomson nici nu mă priveşte, deşi i-am făcut cîteva semne. S-o fi încurcat iarăşi cu vreo dansatoare. Las' că-l aranjez eu, îl fac din nou sublocotenent!

Oricine-şi poate închipui uluiala şi larma care au urmat...

Regina, ca şi cum ar fi fost surprinsă nudă, începu să tremure şi să ţipe piţigăiat: „Ce e? Ce-i asta? Opriţi aparatul!'."

Şi aparatul a fost oprit numaidecît. Nu însă îndeajuns de repede ca să nu reproducă şi gîndul fostului prim-aghiotant şi prim- favorit al reginei, marchizul de Colly:

- Bine-i face Thomson scorpiei regale. Eu n-am mai fost bun...

Bineînţeles, demonstraţia n-a mai continuat. Toţi erau bucuroşi să plece mai degrabă. Nu mult după aceasta, regina abdică în favoarea nepoatei ei Carla Victoria Alexandra Ludovica. Allridge fi' deportat pe Insula Florilor, numită

astfel fiindcă sîrma încărcată - cu electricitate care împrejmuia insula era camuflată sub ghirlande de flori.

Consiliul episcopilor adunaţi la sfînta mănăstire de pe Muntele Powell, sub conducerea monseniorului de Seymour, edicta o bulă prin care declara „cogitofonul" drept instrument al diavolului şi afurisea pe cei care îl vor folosi. Gazetele nu mai avură voie să amintească nimic în legătură cu „cogitofonul". Totuşi, fiindcă opinia publică mondială se întreba tulburată ce s-a făcut cu Allridge şi cu aparatul său, guvernul crezu de cuviinţă s-o liniştească publicînd un comunicat Acesta anunţa laconic că savantul Allridge, în compania altor savanţi, lucrează la o importantă descoperire. Cît priveşte „cogitofonul", el va fi perfecţionat în asemenea măsură încît să i se poată ridica anatema. Atît.

- 3 –

Ani şi ani, Allridge trăise pe insula Florilor, într-adevăr, în compania altor savanţi. I>ar şi aceştia, ca şi inventatorul „cogitofonului", ispăşeau vini imaginare, considerate totuşi de către conducătorii ţării lui Guliver ca grave atentate la ordinea imperiului.

Fiecare îşi avea povestea lui interesantă şi tristă în acelaşi timp. Printre numeroşii învăţaţi se afla profesorul Mitchell, descoperitorul luminii veşnice. Descoperirea lui consta într-un sistem de combustiune în care cărbunele devenea fum, iar fumul, ca pasărea Phoenix, redevenea cărbune, într-un circuit neîntrerupt. Sistemul lui Mitchell ar fi putut foarte uşor să înlocuiască sistemul de iluminat electric. Or, tocmai aceasta a fost pierzania Lui. Trustul „Norman eding Lemoory", punînd mîna pe brevetul de invenţie al lui Mitchell, intrase în luptă cu trustul „Morisson and Morisson", concesionarul pe timp de 99 de ani al iluminatului electric. Pînă la urmă, cele două mari trusturi s-au înţeles. Iar, în vreme ce Robert Morisson ciocnea paharul cu Harry Fleding la banchetul care a urmat după înţelegerea intervenită, savantul profesor James Mitchell călătorea spre Insula Florilor, păzit de o puternică gardă, ca un tîlhar de drumul mare. Pe insulă se mai afla şi tînăra învăţată Clara Cooper. Nici povestea ei nu era mai puţin tristă. Ea fusese asistenta marelui om de ştiinţă Allan Bruce, descoperitorul metodei de a produce ploaia artificială.

Dar strălucitele experienţe ale lui Bruce ameninţau să ruineze puternica firmă importatoare de cereale „Sam Vanghelis et Comp.".

Lupta pe care o pornise „Sam Vanghelis et Comp." împotriva ploii artificiale a luat cele mai violente forme. Şi azi stăruie încă bănuiala că accidentul de maşină de pe urma căruia Allan Bruce a decedat în plină vigoare creatoare n-a fost întîmplător, ci pus la cale de mai sus pomenita firmă.

Clara Cooper aflată în maşină, alături de maestrul ei, a scăpat cu viaţa. Dar, la puţine zile după această dramatică întîmplare, a fost răpită de la domiciliu şi s-a pomenit pe Insula Florilor, în compania altor savanţi.

Cam tot în aceeaşi vreme a avut loc un proces senzaţional în care învăţatul Robinson a fost acuzat de vrăjitorie. Acest mare cercetător izbutise să atribuie ochiului omenesc proprietăţile razelor Roentgen cu ajutorul unor ochelari electronici.

Astfel, purtătorii acestor ochelari puteau vedea acul în claia cu fîn, se descurcau în cea mai completă beznă tot aşa de bine ca şi ziua în amiaza mare şi aveau putinţa să străbată cu privirea cele mai groase ziduri, colectînd imaginile uneori picante ale oamenilor care se ştiu neobservaţi. Sentinţa tribunalului îl declarase pe Robinson vrăjitor, statornicind pe cale de jurispendenţă că întunericul trebuie să rămînă întuneric, iar zidurile - ziduri.

Urmarea acestui proces a fost deportarea lui Robinson pe însula Florilor, spre satisfacţia companiei „Electra", foarte mare producătoare de aparate medicale Roentgen, companie aparţinînd trustului „Morisson and Morisson".

Se mai afla pe insulă doctorul Lambert, un om vesel şi foarte glumeţ, care descoperise remediul împotriva beţiei şi fumatului. O simplă injecţie cu substanţa „Antibuvin" şi „Antifumin" te vindeca pentru totdeauna de aceste păcătoase slăbiciuni omeneşti. Chiar în ziua cînd „Antibuvinul" şi „Antifuminul" urmau să fie puse în vînzare, o dispoziţie venită chiar de la curte hotărî interzicerea lor.

Trebuie să spunem că de data aceasta trustul „Norman Fie- ding Lemoory" lucrase mai bine decît trustul „Morisson and Morisson". Morisson pusese mîna pe descoperirea doctorului Lambert cu intenţia de a da o lovitură mortală trustului advers, concesionar exclusiv al tutunului şi alcoolului în ţara lui Guliver.

Lovitura însă nu reuşi, fiindcă Harry Fieding oferise suveranei o importantă sumă pentru operele ei caritabile, iar primul aghiotant şi favorit, generalul Thomson, primise un important pachet al societăţii „Tutunul şi alcoolul".

Ca pe viitor să nu se ivească alte complicaţii neprevăzute, foarte glumeţul doctor Lambert lua drumul Insulei Florilor spre a-şi distra confraţii cu spiritele lui savuroase.

Ar fi obositor poate să înşirăm aici pomelnicul tuturor oamenilor de ştiinţă care populau Insula Florilor. Dacă cercetările lor puneau în primejdie interesele marilor trusturi, toţi aceşti savanţi deveneau duşmani ai imperiului.

Vom reproduce poate, cu alt prilej, unele fragmente din zguduitorul reportaj al reputatului ziarist Jimmy Dodge intitulat „Republica învăţaţilor", în care sînt descrise condiţiile grele de viaţă ale deportaţilor de pe Insula Florilor. Acum punem punct acestei mici digresiuni - poate nu lipsită de interes - şi revenim la povestirea noastră.

- 4 -

Cititorul a căpătat în sfîrşit, răspuns întrebării sale „de ce a fost necesară aducerea din depărtare a lui Abraham Allridge". „Cogitofonul" urma să săvîrşească ceea ce nu reuşise nici abilitatea lui Town Hill, nici farmecele lady-ei Goneril.

Da! Cu ajutorul acestui aparat trebuiau aflate gîndurile lui Guliver şi o dată cu ele, mult învăluita cale spre Liliputania.

Plecarea lui Abraham AHridge din Insula Florilor aprinsese în sufletele deportaţilor mari şi învolburate vîlvătăi de speranţe. Era oare vestirea unor zile mai bune ? Cine putea răspunde ? Dar faptul că după trecerea atîtor ani unul dintre ei fusese rechemat la viaţă îndreptăţea cele mai optimiste aşteptări.

Numai glumeţul doctor Lambert, căruia asprimea vremurilor nu i-au răzuit din suflet buna dispoziţie, făcu un comentariu mai puţin optimist, dar care fu considerat ca o glumă neizbutită. Pe- trecîndu-l la debarcader împreună cu întreaga colonie a Insulei Florilor, Lambert îi spuse rîzînd:

- Iubite maestre, daca va fi să te înapoiezi în mijlocul nostru, noi te vom primi oricînd cu dragoste şi respect. Şi nu uita să-mi aduci cîteva sticle de vin ales şi cîteva pachete cu otrava nicotinei.

Pasămite, de cînd fusese adus pe insulă, descoperitorul „Anti- buvinului" şi „Antifuminului" devenise un straşnic consumator de băuturi alcoolice şi un şi mai straşnic fumător de trabucuri, pe care însă nu şi le putea procura decît cu mari greutăţi.

Clara Cooper, oferindu-î un modest buchet de flori de cîmp, ţinu să risipească impresia produsă de cuvintele lui Lambert.

- Scumpe maestre, prin flori natura alintă pe oameni. Primiţi acest modest omagiu din partea tovarăşilor de clipe grele, acum, cînd, în sfîrşit, porniţi către clipele bune.

Allridge avea'o fire emotivă. Sărbătorescul cortegiu care-l însoţise pînă la debarcader îl făcu să plîngă ca un prunc. Şi, desigur, emoţionanta clipă a despărţirii s-ar fi prelungit dacă Jimmy Baxter (şeful de cabinet al lui Town Hill), care primise însărcinarea de a-l aduce de pe insulă, nu l-ar fi zorit.

- N-am să vă uit! Am să lupt pentru voi, le strigă cu ochii plini de lacrimi Allridge.

Şi, într-adevăr, dacă ar fi avut prilejul, ar fi luptat din răsputeri pentru libertatea acelora care, ca şi el, fuseseră pe nedrept deportaţi în această îndepărtată insulă. Toată vremea, în vasul care-l ducea către metropolă, se gîndea la cuvintele Clarei Cooper: „Prin flori, natura alintă pe oameni'... Fermecătoare cuvinte. Ele adeveresc că marii cercetători, pentru a corespunde nobilei lor misiuni, trebuie să fie Înainte de toate poeţi care preţuiesc şi iubesc darurile vieţii... Din păcate, starea euforică a lui Abraham Allridge fu repede spulberată, introdus în cabinetul lui Town Hill, acesta îl întrebă, fără ocoluri diplomatice, dacă ar putea pune din nou în funcţiune „cogitofonul".

- Fireşte, fireşte, exclamă fericit Allridge. Dar cu o singură condiţie: să fie eliberaţi captivii de pe Insula Florilor.

Town Hill îl privi îndelung. Iar dacă „cogitofonul" s-ar fi aflat acolo, în stare de funcţiune, Allridge ar fi putut să-i audă gîndul nerostit: „E nebun bătrînul acesta ! Auzi ce-l trăsneşte prin minte!".

Town Hill, ca de obicei, rosti însă cu totul altceva decît ceea ce gîndea.

- Vom mai sta de vorbă în această privinţă. Însăşi prezenţa dumneavoastră aici e cea mai concludentă dovadă a bunelor noastre intenţii.

Cînd însă Town Hill îi înfăţişă de data aceasta în fraze abil construite în ce scop urma să fie folosit „cogitofonul", Allridge simţi că se aprinde de indignare şi de mînie.

- Nu, aceasta n-o voi face niciodată, chiar dacă trebuie să-mi sacrific dragii mei prieteni de pe insulă! Cum îmi puteţi cere să fur gîndurile unui om în vederea înrobirii unui popor?

- Dar nu e vorba de înrobire, ci de o adeziune liber consimţită.

- Destul! Vorbele dumneavoastră n-au pentru mine nici o valoare.

Toate stăruinţele fură zadarnice. Abraham Allridge rămase intransigent. Nici un argument nu l-a putut îndupleca.

Town Hill spumega de furie. Fusese încredinţat că a-l convinge pe Abraham Allridge, după suferinţele îndurate pe insulă, era o joacă de copil. Cînd colo, poftim, bătrînul se îndărătnicea în principii morale. Furia lui Town Hill crescu şi mai mult cînd, obligat să-i aducă la cunoştinţă lordului Westingtiouse eşecul misiunii sale, acesta strîmbă din nas şi-l dojeni astfel:

- Eşti mai bun jocheu decît ministru al Afacerilor Interne. După acest bobîrnac, nu rămînea decît ca previziunea doctorului Lambert să capete o dramatică şi rapidă confirmare.

La mai puţin de 24 de ore după plecarea lui din Insula Florilor, Abraham Allridge se întorcea în mijlocul nefericiţilor săi prieteni. Pe traiectoria unei nopţi şi a unei zile îmbătrînise cu ani. Şi dacă nu i-a putut aduce doctorului Lambert nici ţigările, nici sticlele cu vin, în schimb nu venise singur. Un nou captiv fu debarcat o dată cu el. Era Guliver.

CAPITOLUL V

Personajul de care ne vom ocupa în acest capitol este un medic care a fost mistuit cîndva de o fierbinte pasiune ştiinţifică şi care, datorită acestei pasiuni redeşteptate, a izbutit să redea vieţii pe Guliver, pe Gatina şi Beloger. Da, cititorul a ghicit! E vorba de doctorul Sam Batle.

Faţă de acest încărunţit medic, cei doi pitici au început să nutrească o vie şi caldă prietenie. Era, de altfel, singurul din întregul echipaj al vasului explorator „Victory IV" căruia i se mai îngăduia să-şi viziteze micii prieteni. Nici măcar cei doi iscusiţi mateloţi Mac Intyre, tatăl şi fiul, nu se bucurau de privilegiul pe care-l avea doctorul Batle de a fi mereu în preajma lor.

La început, Robert Morisson găsi că n-ar fi nimerite nici vizitele lui Batle. Nu prea avea încredere în el. Dar cum acest medic fusese, într-un anumit fel, cel de-al doilea „creator" al Gatinei şi al lui Beloger, consiliul ştiinţific al fundaţiei „Morisson" opina că ar fi cel mai potrivit să vegheze asupra sănătăţii celor doi liliputani. Astfel, Morisson se văzu nevoit să cedeze, mai ales că şi Town Hill stăruise pentru Batle. Să nu uităm : din clipa în care fuseseră lansate acţiunile societăţii „Guliver and Comp." şi din clipa în care Guliver refuzase să fie părtaş la jefuirea Lilipu- taniei. prezenţa fizică a celor doi pitici constituia unica bază materială pe care se înălţa întregul eşafodaj construit de Robert Morisson şi sir Wiliiam.

De îndată ce Gatina şi Beloger îşi făceau apariţia pe străzile capitalei, cursul acţiunilor „Guliver and Comp." înregistra noi şi importante salturi în sus. Era de neînchipuit cum simpla lor prezenţă isca o adevărată febră în lumea oamenilor care jucau la bursă. Se repezeau la bursă şi din nou se înverşunau unii împotriva celorlalţi, pentru obţinerea unor noi acţiuni sau măcar a unor acţiuni-pui. (Acţiunile-pui sînt o diabolică invenţie a financiarilor de tipul lui Robert Aîorisson, pentru a goli cu totul buzunarele nefericiţilor acţionari mărunţi, adică sînt o a doua emisiune de acţiuni, numite gingaş : puii celor dintîi.)

Grija pentru sănătatea Gatinei şi a lui Beloger apărea deci mai mult decît legitimă. Imaginaţi-vă, un simplu şi nevinovat strănut ar fi putut dezlănţuî o adevărată catastrofă la bursă. Şi oare cine ar fi fost mai indicat să le vegheze sănătatea dacă nu chiar acela care-i smulsese din încremenirea somnului de veacuri!?

De altfel, doctorul Batle le salvase viaţa şi în următoarea împrejurare: în memorabila zi cînd s-au prezentat la curte şi a avut loc penibilul incident relatat, după plecarea furtunoasă a reginei. Gatina şi Beloger au fost luaţi în primire de vicontele Rap şi ciocniţi brutal cu capul de pereţi. Tensiunea nervoasă a vicontelui îşi găsise astfel o supapă care ar fi provocat, fără îndoială, sfîrşitul celor doi pitici dacă nu ar fi intervenit la timp Robert Morisson.

- Opreşte-te, viconte! Nu-i ucide! Avem nevoie de ei!

Cuvinte salvatoare. Da, aveau nevoie de ei l

Privegheaţi zi şi noapte de doctorul Batle, piticii s-au întremat încetul cu încetul după puternicele comoţii provocate de contactul cu pereţii. Dreptatea lui Morissrn se dovedi în micile scăderi ale cursului acţiunilor „Guliver and Comp.", produse în timpul bolii şi convalescenţei celor doi accidentaţi. însănătoşiţi şi reapăruţi pe străzile capitalei, cursul acţiunilor se ridică din nou.

Datorită acestui complex de împrejurări, doctorul Batie avea putinţa să fie oricînd cu micii lui pacienţi. Aceştia locuiau într-un somptuos apartament care era totodată o straşnică temniţă. Erau permanent păziţi şi supravegheaţi. Între Batie şi pitici se sta- tornicise raporturi atît de cordiale, încît după dispariţia lui Guliver, încărunţitul medic devenise duhovnicul căruia micii prizonieri îi încredinţau toate măruntele şi marile ofrande ale sufletului lor.

Batle le aducea, aproape de fiecare dată cîte un dar din partea celor doi Atac Intyre, în afară de darurile pe care el însuşi simţea nevoia să le ofere. Îl desfăta să stea la lungi taifasuri cu ei, îl desfăta să-i privească, să le asculte graiul ca un ciripit. Ră- mînea adesea uimit de spiritul judicios al observaţiilor lui Beloger şi de spontaneitatea Gatinei.

Piticii începură să preţuiască la adevărata valoare pe toţi cei care se erijau, chipurile, în fraţii lor mai mari: pe lord Westing- house, sir William, Rap. Town Hill şi alţii. Şi erau cuprinşi de scîrbă şi de indignare ori de cîte ori Robert Morisson, cîntărindu-i în paîmă, cu patima pentru arginţi a unui zaraf, îi alinta invariabil cu aceleaşi cuvinte:

- Ehei, puişorii tatii, nici nu ştiţi cîte părăluţe meritaţi voi..

Gatina, care între timp citise unele dintre operele de seamă ale literaturii universale, îl poreclise Shylok, după numele celebrului personaj al lui Shakespeare. De altfel, ea găsise o poreclă pentru fiecare : de pildă, gravului sir William, care avea o figură bovină, îi spunea Apis, după cunoscuta divinitate cornută egipteană ; lordului Westînghouse. datorită cheliei proeminente şi a vidului de sub ea: „Locul viran" ; iar lui Town Hill : „Mîrţoaga", avînd în vedere pasiunea acestui gentleman pentru călărie.

- 2 -

Dispariţia lui Guliver tulburase cu totul apele limpezi ale sufletului celor doi liliputani. Nu era zi în care să nu-l întrebe pe Batle :

- Spune-ne ce se aude, ce se ştie despre dragul nostru Guliver ?

Batle ce putea să le răspundă ? Prea multe nu ştia nici el. Dar. cunoscînd din chiar povestirea Gatinei şi a Lui Beloger incidentul de la palat, îşi dădea seama că pe prietenul lor nu-l aşteaptă clipe însorite. Dimpotrivă, dat fiind ferocitatea Lui Town Hil puteau fi făcute cele mai pesimiste presupuneri.

Totuşi, faţă de Gatina şi Beloger, înfăţişa situaţia Lui Guliver cît mai înfloritoare. Brodase cu arniciul fanteziei un fel de istorie în care Guliver juca rolul de seamă, o nouă călătorie în care se avîntase vestitul navigator, din care pricină lipsea de atîta vreme din preajma lor. Veştile trimise din această misterioasă călătorie erau întotdeauna excelente şi cuprindeau, fără greş, un salut prietenesc pentru Gatina şi Beloger.

C--l îndemna oare pe doctorul Batle să le tăinuiască adevărul ? O firească şi caldă simpatie faţă de cei doi pitici, va spune.

pe bună dreptate, cititul Dar nu era numai atît. (rmărea să facă din cei doi pitici obiectul unor interesante experienţe ştiinţifice. Mistuitoarea pasiune pentru ştiinţă redeşteptată În încărunţitul medic îi dădea ghes să încerce a face din Gatina şi Beloger oameni de statură obişnuită. Da, da, ca mine şi ca dumneata, cititorule. În acest scop născocise un preparat din extract glandular. O condiţie de neînlăturat a reuşitei acestor experienţe trebuia să fie starea de permanentă voie bună a pacienţilor săi. Iată de ce se străduia să le aducă, o dată cu prezenţa lui, şi veştile, totdeauna excelente, despre prietenul lor drag, Guliver.

La început, cînd abia îi încolţise în minte această idee, Batle socoti nimerit să păstreze pentru sine secretul încercărilor lui. Nici chiar Gatina şi Beloger nu trebuia să ştie nimic. Mai pe urmă, cînd produsul putea fi administrat, conştiinţa nu-i dădu pace. Nu, nu era bine să întreprindă ceva împotriva voinţei pacienţilor lui. Să-i întrebe, poate Gatina şi Beloger ar fi vrut să rămînă mai departe pitici.

Într-o dimineaţă» după nelipsita vizită a lui Robert Morisson, profitînd de faptul că erau singuri, îi întrebă în mare taină dacă ar consimţi să devină şi ei oameni ca toţi oamenii din ţara lui Guliver. Bucuria cu care cei doi pitici s-au năpustit să-i mîngîie nasul, urechile, sprîncenele, fericirea Care se citea limpede pe chipurile lor au constituit răspunsul la întrebarea pusă.

- Cum. cum s-ar putea oare să ajungem ca dumneata ? nu le venea să creadă celor doi pitici.

- Ca mine ori poate chiar mai înalţi decît mine, răspunse zîmbind Batle, care nu era prea arătos.

- Dar cum, prin ce mijloace?

Atunci Batle le arătă ce au de făcut: să soarbă în fiecare dimineaţă cîte o linguriţă din licoarea pe care le-o adusese. Sticluţa trebuia însă pitită bine, ca nu cumva Robert Morisson ori Towu Hill să dea peste ea. Ar fi fost vai şi amar de ei, de-ar fi descoperit-o.

înainte însă de a le da să soarbă din licoare, era bine să se mai gîndească dac^, o dată deveniţi oameni ca toţi oamenii, nu >or fi cuprinşi de păreri de rău... Atunci Beloger îi dădu un răspuns care-l uimi pe încărunţitul medic Batle:

- iubite pmtene. trebuie ştii că nu dată Gatina şi cu mine am fost cuprinşi de o negrăită nostalgie faţă de patria noastră - Liliputania. Bolta plină de nestematele nopţii ori mîngîiată de petalele învăpăiate ale răsăritului ne aprindea în inimi amintirea cerului drag al patriei. Noi n-am mai văzut acest cer de multă, foarte multă vreme, dar nu ne pierdusem nădejdea de a-l revedea, atîta timp cît Guliver fusese alături de noi. Dar Guliver a dispărut ! Unde ? Nu se ştie«

- Ba da, se ştie, protestă Batle. V-am spus că...

- Nici vorbă, ne-ai spus, îl întrerupse Beloger zîmbind, că-l nndeva într-o călătorie. Pentru a nu te dezamăgi, te-am lăsat să crezi că noi nu ne îndoim de spusele dumitale. Dar din prima clipă am înţeles că-i o născocire...

- Aţi înţeles ? făcu Batle uimit.

- Am înţeles... Cu bine, Guliver dispărut, drumul spre patrie ni-e cu desăvîrşire închis. Cine, în afară de el, ar fi putut să ne călăuzească, pe calea apelor, pe calea de gheaţă şi foc, spre Liliputania ? Vai nouă, nimeni, nimeni... Iată de ce ţara lui Guliver trebuie să devină o a doua noastră patrie. Iată de ce în această a doua patrie, în care se găsesc, pe lîngă inimile îngheţate ale nobililor ei cîrmuitori, inimile clocotitoare ale unor făpturi minunate ca dumneata, ca prietenii noştri Mac Intyre şi ca mulţi alţii, noi trebuie să fim aşa cum sînteţi şi voi. Dacă Guliver trăieşte, ne va fi mai uşor să luptăm pentru salvarea lui. Pitici fiind, oricine ar putea să ne identifice şi să ne împiedice. Aşadar, iubite şi preţuit prieten, să nu mai pierdem timpul... Noi sîntem bucuroşi să putem deveni, cu o clipă mai devreme, oameni ca Guliver şi ca dumneata. Nu-i aşa, Gatina ?

- Da, răspunse frumoasa Gatina. Totul ne povăţuieşte să nu pierdem timpul. Haide, doctore dragă, dă-ne mai degrabă licoarea dumitale minunată.

Doctorul era din cale afară de tulburat, îi tremurau atît de puternic mîinile din pricina emoţiei, încît vărsă o bună parte din conţinutul sticluţei atunci cînd umplu prima linguriţă.

- 3 -

Tratamentul se desfăşura în cele mai bune condiţii. Batle le dădea zilnic, în mare taină, o doză din preparatul său. Apoi îi măsura cu centimetrul: progresele erau infime, dar ele existau. Într-o săptămînă crescuseră cu doi milimetri.

Tocmai datorită acestei creşteri extrem de lente, nici „Shyiok", nici „Apis", nici „Locul viran", şi nici „Mîrţoaga" nu şi-au dat seama că se întîmplă ceva extraordinar cu Gatina şi Beloger. Pe Town Hill îl surprinse numai schimbarea bruscă a dispoziţiei lor sufleteşti. De unde înainte erau într-o stare de permanentă irascibilitate, nu răspundeau la întrebări, se zbăteau atunci cînd erau scoşi la plimbare, dintr-o dată deveniseră veseli, glumeţi şi-şi petreceau toată vremea citind. Town Hill puse această schimbare pe seama îngrijirilor deosebite da’te de Batle şi se felicită că, urmînd sfatul consiliului ştiinţific al fundaţiei „Morisson", îl menţinuse ca medic curant împotriva părerii lui Robert Morisson.

Lucrurile ar fi rămas poate multă vreme nedescoperite, dacă simţurile bătrînului financiar - cu toată vîrsta lui înaintată - n-ar fi funcţionat perfect. După cum am mai arătat, Robert Morisson îşi făcuse obiceiul ca, în fiecare dimineaţă, după ce lua cunoştinţă de cursul acţiunilor, să se oprească la Gatina şi Beloger. Acest popas cotidian îşi avea explicaţia lui psihologică. Morisson simţea nevoia să se asigure că ei există, că sînt sănătoşi şi că astfel nimic n-ar putea primejdui eşafodajul societăţii „Guliver and Comp."

Dacă speculaţiile lui impuneau o uşoară scădere a cursului acţiunilor, el hotăra ca piticii să nu părăsească apartamentul cîteva zile. Dacă, dimpotrivă, urmărea o nouă urcare, el ordona ca piticii să fie cît mai mult plimbaţi pe străzile capitalei. Indiferent însă de natura dispoziţiilor da'te, Morisson se apropia în fiecare dimineaţă, aproape sufocat de emoţie, de Gatina şi Beloger. Chipul său de culoarea vechilor pergamente, se încreţea într-un zîmbet de supremă fericire.

Luîndu-i uşurel în palmă şi privindu-i cu dragostea cu care un harpagon îşi priveşte aurul, îi alinta ca de obicei:

- Chei, puişorii tatii, nici nu ştiţi cîte părăluţe meritaţi voi.»

Într-o dimineaţă, tot cîntărindu-i aşa în palmă, i se păru că sînt mai grei.

- Ce-i cu voi, puişorii tatii, v-aţi îngrăşat ?

Examinîndu-i mai bine, constată că nu se îngrăşaseră defel...

- Ei, drăcie, şi totuşi eu nu mă-nşel, cîntăriţi mai greu. Nu cumva aţi crescut ?

Cuprins de panică, Morisson hotărî să fie măsuraţi în fiecare zi, ba chiar de mai multe ori pe zi. Şi rezultatul acestor măsurători îi confirmă bănuiala: piticii creşteau încet, dar creşteau.,. În curînd lumea nu va mai crede în existenţa Liliputaniei şi atunci gata ! Ruina e inevitabilă. Creşterea lor neaşteptată îl îngrozi, dar în acelaşi timp îl nedumeri : „Cum aşa, hodoronc tronc, au început să crească ?"

Fură consultate cele mai competente capacităţi medicale, iar părerile emise se ciocneau cap în cap. De pildă, profesorul Wo- drow opina că această creştere se datora acţiunii somnului prelungit. Profesorul Randolphe era însă de altă părere. El era încredinţat că numai condiţiile climaterice în care erau obligaţi să trăiască, care difereau de cele ale Liliputaniei, acţionează asupra organismului piticilor.

- Sînteţi cu toţii nişte nepricepuţi ! tună Robert Morisson, Aţi făcut vreo analiză să vedeţi dacă nu-i vreo mînă „criminală" ?

Analizele confirmară ipotezele bătrînului financiar. În dejecţiuni s-au găsit urme neasimilate din preparatul doctorului Batle. Pentru Robert Morisson nu mai încăpea nici o umbră de îndoială. Vinovatul era Batle. Nimic nu-l putea sustrage acestei acuzaţii. El era singurul medic care-i îngrijea pe pitici.

Cînd Town Hill fu încunoştinţat că tocmai doctorul Batle, pe care el îl susţinuse, este în mod neîndoios autorul acestei acţiuni „criminale", fu cuprins de o asemenea furie, încît, părăsindu-şi în grabă biroui, se repezi, fără pălărie şi umbrelă,, spre apartamentul piticilor, unde nădăjduia să-l găsească pe încărunţitul medic. Nu se înşelase. Batle era acolo. Năpustindu-se cu o agilitate, care amintea ascendenţa omului pe scară biologică. Town Hill îşi înfipse cu o poftă de vampir dinţii în nasul Lui Batle, aşa cum avea obiceiul să se răfuiască cu aceia care îl scoteau din sărite.

Şi povestitorul poate afirma cu toată seriozitatea că Sam Batle ar fi rămas fără nas, dacă Robert Morisson nu l-ar fi zgîlţîit cu putere pe Town Hill şi nu i-ar fi răcnit în urechi o constatare care-l cutremură :

- Ce-ai făcut, nenorocitule ! Ai lăsat uşa deschisă şi au dispărut piticii.

CAPITOLUL VI

- 1 -

Neaşteptata dispariţie a piticilor produse o adevărată derută în cercul înalţilor slujitori ai imperiului. Chiar regina-Impărătească, aflînd această teribilă veste, fu cuprinsă de o adevărată criză de desperare. Criza se manifestase la început prin ţipete, apoi prin lovirea gravă a prinţului consort cu obiectele pe care le avea la îndemînă, printre care un foarfece extrem de ascuţit, un splendid vas de porţelan de Sèvres şi un pantof cu toc Louis XV.

Lordul Weslinghouse fu, la rîndul său, atins de o gravă migrenă Astfel, timp de mai multe zile, nu putu să folosească distinsul său „loc viran". Sir William, în schimb, enervat peste măsură, contrar obiceiului, începu să gîndească şi ceru înlocuirea neîntîrziată a lui Town Hill din funcţia de ministru al Afacerilor Interne. Cît despre acesta, ca să-şi ridice moralul prăbuşit de nenumăratele eşecuri, se apucă să soarbă cele mai pipărate amestecuri de băuturi alcoolice, iar la o oră după acest exerciţiu sforăia cu capul pe masă. Vicontele Rap, trimis de suverană să afle veşti în legătură cu rezultatul cercetărilor întreprinse, găsindu-l pe Town Hill în această deplorabilă stare, nu se putu abţine să nu-l ciocnească de cîteva ori cu capul de cristalul luxosului său birou, care-i servea drept pernă. Clocotind de mînie, vicontele Rap se asocie numaidecît la propunerea ca Town Hill să fie înlocuit şi prezentă suveranei un amănunţit raport în acest sens.

Chiar şi Robert Morisson, pe care calmul nu-l părăsea cu uşurinţă, se simţi la început încolăcit de şerpii deznădejdii. Ore de-a rîndul şedea cu privirile aţintite în gol. Din cînd în cînd, un prelung oftat, care amintea şuieratul depărtat al unei locomotive, ieşea din pieptul lui bătrîn şi slăbănog. Atunci mormăia aceste cuvinte :

- Sînt ruinat! Sînt ruinat!

Totuşi Robert Morisson fu primul care-şi recăpătă sîngele rece. Trebuia să împiedice ruina, şi în acest scop imperativul suprem cerea ca opinia publică să nu afle de fuga piticilor, fn acelaşi timp, urma să se întreprindă cele mai intense, dar şi cele mai tainice investigaţii pentru regăsirea lor. Stărui şi el ca Town Hill să fie de îndată înlocuit, întrucît dovedise o totală incapacitate. Ba, considerîndu-l ca principal vinovat, ceru sancţionarea lui. Dar nu o sancţiune oarecare, doar spre a se da satisfacţie vicontelui Rap ori lui sir William. Era vorba de altceva. Town Hill trebuia mai degrabă îndepărtat, pentru ca nu cumva indiscreţia lui vindicativă să compromită noul plan de acţiune. Şi Robert Morisson socotea că locul cel mai potrivit pentru Town Hill ar fi fost Insula Florilor.

Numai opunerea categorică a lordului Westinghouse l-a salvat pe fostul ministru de Interne de deportarea pe această blestemată insulă. El fu surghiunit la mănăstirea „Sfînta Clara", ridicată în secolul al XIII-lea în îrnitpăilaluî corn'A al ftufiesiort. Din fericire, fiind o mănăstire de milostive călugăriţe, surghiunul a fost suportat în cele mai bune condiţii. La numai o zi după plecarea forţată a lui Town Hill, un scurt comunicat vestea că. acesta îm- bolnăvindu-se, interimatul Ministerului Afacerilor Interne fusese preluat de sir William, ministrul Coloniilor.

- 2 -

În timp ce, instalat la Ministerul Afacerilor Interne, sir William primea tot felul de rapoarte personale, telefonice, radiofonice, televizate care îi vesteau cum că organele în subordine s-ar afla pe urmele celor dispăruţi, dar că pînă în prezent nu pot comunica nimic precis şi concret, ce se petrecea cu Gatina şi Beloger ?

Aici e poate cazul să arătăm cititorului cum au reuşit ei să fugă din somptuosul apartament, care era în acelaşi timp şi o bine ferecată temniţă. Aşadar, crud Town Hill se repezi să înfulece nasul încărunţitului medic Sam Batle, Gatina şi Beloger au căutat să împiedice cu orice preţ acest oribil festin.

Dar ce pot oare puterile cu totul de neluat în seamă a doi pitici, fie ei şi foarte inimoşi, faţă de dezlănţuirea furiei unui gentleman cu reminiscenţe de animal carnasier ? Batle, observînd uşa rămasă deschisă în urma intrării vijelioase a lui Town Hill, înainte de a se rostogoli pe covor cu adversarul său, le-a strigat : - Uşa-i deschisă. Fugiţi! Fugiţi!

Ceea ce piticii nu întîrziară să facă. Deşi pasul lor de furnică nu putea fi asemuit cu pasul unui alergător de cros, trebuie să subliniem că ieşirea lor pe coridor a însemnat un adevărat record mondial.

Dar pe coridor încremeniră înspăimîntaţi. Robert Morisson se îndrepta agitat spre apartamentul lor. Fără a mai sta pe gînduri, piticii se băgară sub covorul, gros şi moale, în care se scufundau paşii Lui Morisson. Din fericire, au scăpat nezdrobiţi de călcătura acestuia, dar ieşiră aproape înăbuşiţi de praf.

Acum, după ce evadaseră din apartament, se punea problema strecurării afară din imobil. Hm! Problemă destul de anevoioasă, întrucît la capătul coridorului străjuia o gardă aflată sub comanda directă a colonelului Shelton, mai-marele peste poliţia metropolitană.

Shelton, care-l însoţise pe Town Hill, asculta tocmai raportul plutonului de serviciu. După asigurările acestuia, totul era în deplină ordine. Shelton îşi scoase chipiul şi-l puse deoparte pe un fotoliu. Iar alături, deschisă, era taşca, vestita lui taşcă, din piele de crocodil, numită în derîdere de către răuvoitori: „coşniţa lui Shelton", întrucît aici, pe lîngă diferite hîrtii speciale, se găseau şi unele savuroase gustări preparate personal de adorata lui soţie, mistress Mabel Shelton, care avea pasiunea bucătăriei.

Evrica ! Erau salvaţi. Gatina emisese ideea salvatoare.

Ei bine, n-o să credeţi, dar Gatina socotise că nu poate fi un loc mai potrivit unde să se ascundă, decît în taşcă. Iar Be- loger fu întru totul de părerea ei! Fără a mai pierde timpul, se furişară pînă la fotoliu. Aici, ajutîndu-se unul de celălalt, izbutiră să intre în taşcă şi să-şi facă loc printre hîrtiile oficiale şi pateurile cu ciuperci şi ficat de gîscă.

Ideea era pe cît de simplă pe atît de ingenioasă. Nimeni n-ar fi bănuit existenţa lor în „coşniţa lui Shelton". Iar acesta, la fel de neştiutor, îi va scoate frumuşel afară. Previziunile Ga- tinei se împliniră întocmai. Chemat urgent în apartament de Town Hill, Shelton îşi puse chipiul şi-şi potrivi taşca pe şold.

- Spune-mi, nu i-ai văzut pe pitici ? răcni Town Hill.
- Nu... unde să-i văd, excelenţă ? bîigui Shelton, nepricepînd despre ce-i vorba.

Pe un ton din ce în ce mai ridicat, îi aduse la cunoştinţă despre fuga Gatinei şi a lui Beloger, fugă de care-l făcea direct răspunzător.

Alarmat, Shelton îl însoţi pe Town Hill la Ministerul Afacerilor Interne. Şi astfel cei doi evadaţi fură scoşi din imobil.

- 3 -

Cititorul îşi aminteşte, desigur, frumoasele basme populare în care un erou nu mai mare decît piticii noştri şi botezat fie Prichindel, fie Degeţel, ascuns în urechea căpcăunului, îi joacă acestuia unele renghiuri. Cu toată dîrza împotrivire a lui Beloger, firea poznaşă a Gatinei îi dădu ghes să procedeze întocmai ca eroul basmelor populare.

în cabina elicopterului care-i purta spre Ministerul Afacerilor Interne, tocmai cînd Town Hill îl asigura pe Robert Morisson de succesul cercetărilor ce se vor întreprinde pentru regăsirea piticilor şi invoca autoritar mărturia lui Shelton, prezent în cabină, se auzi întîi un rîs uşurel şi apoi un glas subţirel...

- Prea vă lăudaţi, excelenţă...

Town Hill, crezînd că Shelton este autorul acestei necuviinţe, se întoarse furios spre subaltern şi-l trase de fireturile albastre, încercînd să-l zgîlţîie.

- Cum îţi permiţi ?
- Excelenţă... eu... eu... n-am spus nimic, se scuză Shelton. Vă dau cuvîntul meu de ofiţer că nici n-am deschis gura.

Dar nu trecu nici un minut şi din nou se auzi acelaşi glas. Tocmai cînd Town Hill, abia liniştit, îşi expunea planul de acţiune, glasul cel subţire comentă:

- Nu face nici două parale. Mai bine v-aţi ţine de călărie, excelenţă...

Ministrul de Interne nu mai avu putere să se stăpînească. Cu gura deschisă se repezi ca o panteră la Shelton, ţintind un obiectiv precis : nasul !

Pesemne însă că „providenţa" îi investise pe Robert Morisson cu misiunea de a fi apărătorul nasurilor atacate. Nu! Pe bătrînul financiar nu-l înşelase auzul ! El identifică glasul Gatinei. Fericit, îi răcni şi de data aceasta lui Town Hill, în ureche:

- Stai, nenorocitule, nu te ţine de fleacuri ! Hai mai bine să căutăm. A fost glasul Gatinei. Şi dacă a vorbit, înseamnă că-i pe aici pe undeva.

Începu atunci o furibundă cercetare a cabinei elicopterului. îngheţaţi de spaimă, Gatina şi Beloger îşi ţineau respiraţia. Bătrînul vulpoi cu simţurile lui ascuţite ar fi putut să le adulmece urma. Dar spre norocul lor, elicopterul ateriza tocmai atunci pe acoperişul Ministerului de Interne. Şi în vreme ce Shelton se depărta să execu’te diferite ordine, bineînţeles cu taşca pe şold, Morisson înnebunit, cu ochii injectaţi şi ieşiţi din orbite, transpirat, continua să răscolească cabina şi să şoptească şuierat:

- Aici trebuie să fie... l-am auzit glasul cu urechile mele...

- 4 -

Problema care se punea acum pentru Gatina şi Beloger era de a ieşi din taşcă şi de a se fofila neobservaţi. Prilejul de a ieşi din ascunzătoarea lor nu se ivi decît seara tîrziu, cînd colonelul ajunse acasă.

Pînă atunci însă trecură prin nenumărate emoţii. Shelton avea obiceiul de a se înfrupta cu lăcomie din bunătăţile pe care mistress Mabel Shelton i le punea în taşcă. Era un mîncău fără pereche şi nici o mîncare nu i se părea mai gustoasă ca acelea preparate de mînuţele adoratei sale soţii. Spre deosebire de Napoleon Bonaparte, care declarase filozofic că orice soldat poartă în raniţă bastonul de mareşal, Shelton era de părere ca orice soldat să poarte în taşcă gustările preferate.

Numai datorită faptului că în ziua aceea era extrem de tulburat şi de ocupat, gustările au rămas neatinse în taşcă. În cîteva rînduri fusese ispitit să-şi potolească foamea, dar norocul veghea, ţacet> a&u.$ca od/ot doi pitici, Ciad scoată. Rateurile., fusese chemat, ba de Town Hill, ba de vicontele Rap, ba de Morisson. Town Hill îl încărcase cu tot felul de dispoziţii. Astfel, acum în taşcă se aflau nu numai piticii evadaţi, dar chiar deasupra capului lor se mai găsea ordinul confidenţial cu măsuri pentru prinderea lor neîntîrziată...

Seara, Shelton sosi acasă, obosit. Cum îl zări, mistress Mabel îşi dădu seama că e frămîntat de griji.

- Spune-mi, Robi, ce-i cu tine ? Ai supărări ?

Shelton şovăi. Nu ştia ce să facă. Porunca lui Tov/n Hiil era categorică: nimeni nu trebuia să afle despre evadarea piticilor. Aşa se face că, după ce nevastă-sa îşi dădu cuvîntul de onoare că nu va povesti nimănui cele aflate, Shelton scoase din taşcă ordinul confidenţial şi i-l puse sub ochi. Taşca rămase deschisă. Deodată zbîrnii telefonul. în timp ce mistress Mabel citea cu nesaţ, bucurîndu-se că avea ce istorisi prietenelor, Shelton ridică receptorul.

Conversaţia nu dură decît o frîntură de minut. Dar şi atît a fost suficient ca evadaţii să iasă din ascunzătoare, spre a se vîrî grabnic în alta. Pînă la urmă,

salvatoarea lor a fost mult adorata mistress Mabel Shelton. În minunatele pene de struţ ale pălăriei cu care avea obiceiul să se împodobească atunci cînd, însoţită de două ordonanţe şi purtată de o splendidă limuzină, mergea în piaţă, Mistress Shelton ducea fără să ştie şi pe evadaţi.

CAPITOLUL VII

- 1 -

Olivier era un ţăran bogat care venea în fiecare săptămînă să-şi desfacă produsele la vestitul tîrg de zarzavaturi, brînzeturi şi carne al Metropolei. Deşi e posesor al unor întinse grădini de verdeţuri, care-i aduceau considerabile venituri, el se văita că abia are cu ce să-şi ducă zilele.

Fire hapsînă, umbla răpănos îmbrăcat şi-şi împingea singur, cale de zeci de kilometri, căruciorul în care se înălţa o falnică piramidă de varză, conopidă şi spanac. Avînd produse de bună calitate, Olivier se bucura de o clientelă aleasă şi foarte arareori se întîmpla să nu-şi vîndă toată marfa. Totuşi erau şi unele zile cînd se mai întorcea cu două, trei verze înapoi.

Într-o asemenea zi, cînd se pregătea să-şi cureţe căruciorul de resturile nevîndute, se petrecu următoarea întîmplare:

O foaie mare de varză începu să se plimbe singură pe platforma căruciorului. La început i se păru că visează. îşi trase un pumn sub bărbie, îşi smulse părul şi căscă ochii mari. Dar nu visa. Foaia de varză se plimba în cărucior. Atunci, cuprins de spaimă, se ascunse în magazie, închinîndu-se şi bolborosind:

- Diavolul... Diavolul...

Cu sufletul la gură, aştepta să audă glasul de tunet al diavolului, poruncindu-i să-l urmeze în infern. Dar, în locul acestui glas puternic, auzi două firicele de voci îndemnîndu-se:

- Hai jos.
- Să ne ascundem în grădină !

Luîndu-şi inima în dinţi şi privind pe fereastra magaziei, în locul lui Scaraoschi, zări două făpturi mititele, ieşite de sub foaia
de varză.

Cititorul a ghicit, desigur - erau Gatina şi Beloger.

Nu e greu de bănuit nici cum au ajuns acolo. Ei îşi făcuseră socoteala că de vor rămîne în capitală, mai devreme ori mai tîrziu, copoii lui Shelton tot le-ar fi iscodit ascunzătorile. Cel mai cuminte era, aşadar, să plece pe undeva la ţară.

Venindu-şi în fire, Olivier se apropie de cărucior şi începu să ţipe :

- Ce e cu voi acolo ?

Văzîndu-se descoperiţi, Gatina începu să bolborosească:

- Spune, jupîne,... n-ai vrea... n-ai nevoie de argaţi ?
- la te uită cine vrea să se angajeze ca argat ? bufni în rîs Olivier, cît era el de hapsîn. Dar ce ştiţi şi, mai ales, ce sînteţi voi în stare să faceţi ?
- De toate, răspunse repede Gatina. Uite, în grădină ţi-am putea fi de mult folos.
- Şi cum aşa ?
- Foarte bine. Oricine, ca să plivească straturile, trebuie să se aplece de nu ştiu cîte ori şi pierde vremea. Pe cînd noi nu avem nevoie de aşa ceva. La noi merge totul mai repede.

Socoteala asta îi plăcu lui Olivier. Dar ei îşi mai făcu încă o altă socoteală : că mîncarea celor doi pitici îl va costa mai puţin chiar decît uleiul cu care-şi ungea vechea lui maşină de plivit. Aşa că îi angajă pe loc, nu însă înainte de a le pune întrebarea:

- Nu care cumva sînteţi voi piticii pe care i-a adus Guliver din Liliputania ?

Cu toată tăgada Gatinei şi a lui Beloger, roşeaţa care le acoperi chipul şi stînjeneala care-i cuprinse deodată dovedeau că nu se înşelase.

Dar lui puţin îi păsa. Şi chiar dacă ar fi ei, ce-i cu asta ?

Lui să-i muncească şi să mănînce puţin, atîta cerea de la eî. Şi astfel cei doi pitici îşi începură viaţa de argaţi în gospodăria lui Olivier.

_____ 2

Grea şi amară era viaţa celor doi pitici. Ei munceau din zori şi pînă noaptea tîrziu. Şi asta n-ar fi fost încă nimic. Le plăcea să muncească. Dar firea hapsînă a lui Olivier îi lăsa aproape întotdeauna flămînzi.

Şi ca un făcut! Licoarea preparată de Batle continua să-şi facă efectul. Iar acest efect se concretiza pe de o parte în creşterea cu alţi cîţiva milimetri, iar pe de altă parte, într-o nemaipomenită poftă de mîncare.

În acest răstimp, Olivier aflase de la precupeţii care veneau în fiecare săptămînă la vestitul tîrg al capitalei că poliţia e în căutarea celor doi pitici. Pasămite, cu toate măsurile luate de guvern, ca nu cumva să se afle despre evadarea lor, zvonul, ca fumul, îşi făcuse drumul lui şi se şi răzleţise.

A fost suficient ca mistress Mabel Shelton să cunoască motivele necazurilor soţului ei, ca în curînd să le afle şi prietenii, precum şi prietenii prietenilor, bineînţeles pe cuvînt de onoare, că nu vor spune mai departe- Iar precupeţii cum să nu afle ? Ei serveau doar cea mai aleasă clientelă, care simţea o adevărată desfătare să-şi calce cuvîntul.

Să fim însă obiectivi şi să nu aruncăm întreaga vină pe seama adoratei soţii a colonelului Shelton şi a prietenilor ei. Cum să se păstreze o absolută discreţie, cînd mii şi mii de poliţişti şi jandarmi băteau drumurile şi răscoleau pînă şi cele mai înfundate cătune din numeroasele comitate ale ţării lui Guliver, spre a găsi piticii evadaţi ? Aşa se făcu că lui Olivier începu să-i cam fie teamă. Ii era teamă ca nu cumva să-l denunţe vreun vecin că e gazdă de fugari şi să se mai pomenească cu cine ştie ce belea.

Nu s-ar fi despărţit cu inima uşoară de ei. Erau economicoşi şi dădeau randament. Nici de ţinut însă nu mai voia să-i ţină. Â, să se fi acordat o recompensă cît de mică pentru găsirea piticilor, treaba ar fi fost simplă, şi Olivier n-ar fi avut nici un fel de frămîntare sufletească. S-ar fi înfăţişat cu ei într-o batistă la primul post de jandarmi ; poftim piticii, daţi banii... şi gata povestea.

Dar, potrivit instrucţiunilor primite, nimeni nu trebuia să afle ceea ce ştia toată lumea, iar prin urmare, nefiind vorba de vreo recompensă, lui Olivier i se întîmpla pentru prima oară în viaţă să fie bîntuit de o furtună sufletească.

În cele din urmă se hotărî să se descotorosească de ei. Mai ales că într-o zi Mary Shirley, o precupeaţă, supranumită „Raţa", fiindcă umbla aidoma ca raţele pe care le purta în coş, şi care-i purta pică fiindcă n-o luase de nevastă, îl întrebă rînjind.

- N-ai vrea să-mi împrumuţi şi mie maşina dumitale de plivit ?

N-am putea preciza dacă „Raţa" făcuse cumva vreo aluzie la Gatina şi Beloger ori avea realmente nevoie de maşină. Dar a fost de ajuns să pună o asemenea întrebare ca liniştea lui Olivier să fie urzicată. În aceeaşi clipă luă hotărîrea să scape de pitici. Bine, să scape, dar cum ? La început se gîndi să-i înece. Vezi însă că nu se îndura. Nu se îndura să-i piardă aşa, pe gratis.

- 3 -

Un circ ambulant, în mod pompos denumit „Luxus", îşi făcuse sălaş într-o comună mai răsărită din imediata vecinătate a satului în care vieţuia Olivier. Aflînd despre popasul circului în comuna învecinată, acesta nu mai stătu mult pe gînduri. Chemă pe Gatina şi Beloger, îi legă zdravăn de picioare ca pe nişte pui de găină, ca

nu cumva să-i fugă din buzunar, şi porni cu ei la drum. Proprietarul circului era un fost atlet, Jaques King, care apărea în arenă sub numele de don Giacomo.

În raporturile sale cu nefericiţii saltimbanci, don Giacomo nu se dovedise cu nimic mai prejos decît Olivier în raporturile cu Gatina şi Beloger. Exercita o adevărată tiranie faţă de sărmanii salariaţi, pe care numai foamea îi obliga să-i suporte grosolăniile. O singură mare pasiune avea don Giacomo: pe Fedora. Pentru Fedora lui adorată ar fi făcut orice jertfe.

Numele acesta gingaş, Fedora, ar putea să deruteze pe cititor. Nu, nu-i vorba de nici o fermecătoare călăreaţă care zăpăcise minţile lui don Giacomo, după cum se întîmplă de obicei în romanele despre circuri şi cir cari. Fedora era o leoaică "bătrînă, pe care tos\u\ atlet o iubea ca pe un copil al lui. Nu ştia ce să mai facă pentru a o vedea pe Fedora mai puţin morocănoasă.

Cînd Olivier îi propuse spre vînzare pe Gatina şi Beloger, privirile lui don Giacomo scînteiară de bucurie. Mda, îi va face Fedorei o surpriză plăcută. Ii va oferi doi parteneri pentru numărul ei de dresaj. Doi parteneri care să facă acrobaţii pe spinarea şi chiar în gura ei larg deschisă. Doi parteneri care să uimească publicul şi să aducă bani mulţi la casă. Fără multă tocmeală îi cumpără de la Olivier şi-i dădu pe seama lui Bimbo.

Bimbo era omul care primeşte palmele, adică un biet clovn pălmuit de don Giacomo nu numai în timpul spectacolului, ca să rîdă spectatorii. Îl pălmuia ori de cîte ori era prost dispus şi simţea absolută nevoie de un ţap ispăşitor. Cele mai multe palme le încasa însă din pricina Fedorei, ceea ce îndreptăţea în totul cumplita ură pe care Bimbo o nutrea faţă de bătrîna leoaică.

Cînd află motivul pentru care fuseseră cumpăraţi Gatina şi Beloger, pentru prima dată în viaţa lui de sclav al lui don Giacomo, revolta care-i clocotea în suflet luă o formă concretă.

- Dar asta nu se poate, îi strigă el lui don Giacomo în faţă. Nu-i puteţi da ca parteneri leoaicei, i-ar putea sfîşia. Sînt doar şi ei oameni, ca mine şi ca dumneata...
- Ce, ce-ai spus ? se răsti don Giacomo.

Şi o avalanşă de palme şi pumni se rostogoli peste căpăţîna nefericitului Bimbo, curmînd astfel orice manifestare de revoltă.

împrejurarea aceasta îl apropie nespus de mult de piticii pe care îi avea în seamă. între ei se împleti o trainică prietenie.

Bimbo căpătase însărcinarea nu numai să-i hrănească şi să-i îngrijească, dar să-i şi pregătească pentru numărul acrobatic şi de echilibristică în gura Fedorei. Lucrul în sine nu ar fi fost greu, mai ales că piticii dovediseră unele aptitudini în direcţia aceasta. Dar Fedora era arţăgoasă. Cu puţin timp înainte de intrarea celor doi pitici în circ, sfîşiase braţul unui biet saltimbanc, care, tot ca şi ei, urmînd să uimească publicul la porunca lui don Giacomo, i-l vîra în gură. Faţă de Gatina şi Beloger leoaica manifestase de la început oarecare antipatie. Mîrîia şi-şi agita coada ori de cîte ori îi vedea. Cînd începură exerciţiile acrobatice pe spinarea şi îndeosebi în gura ei larg deschisă, deveni extrem de nervoasă, astfel că viaţa celor doi pitici era grav primejduită.

Apoi mai intervenise încă un factor care îngreuna lucrul cu Fedora. Piticii continuau să crească. Produsul lui Batle îşi continua efectele. Din păcate, creşterea lor nu era egală. în timp ce- Gatina se înălţase cu cîţiva centimetri, creşterea lui Beloger abia dacă putea fi observată. Această deosebire de statură nu numai că împiedica omogenitatea mişcărilor în exerciţiile acrobatice, dar pentru prima oară strecurase în minunatul angrenaj al rotiţelor lor sufleteşti un grăunte de praf.

Gatina îşi păstrase prospeţimea inimii, ba devenise chiar mai vioaie şi mai exuberantă. Beloger însă avea complexe de inferioritate. care se manifestau fie prin tăceri profunde şi mohorîte, fie prin ieşiri zgomotoase şi nepotrivite, pe care el, primul le regreta.

De la o vreme liniştea începu să-î fie ronţăită de un sentiment necunoscut, un sentiment care i-a inspirat marelui Shakespeare binecunoscuta tragedie „Othello". Da, Beloger ajunsese un soţ gelos şi nu o dată îi reproşase Gatinei că îi zîmbeşte prea tandru lui Bimbo. Cînd însă Gatina îi demonstra netemeinicia acuzaţiilor lui, Beloger se simţea ruşinat şi nefericit.

în seara debutului, în circ venise, printre alţi spectatori, şi şeful postului de jandarmi din comună, un anume Walter Fritzley, care tocmai raportase la centru că-i fusese semnalată prezenţa în comună a doi pitici. Evoluarea graţioasă a Gatinei şi salturile îndrăzneţe ale lui Beloger îl făcu dintr-o dată deosebit de atent. Numaidecît scoase din buzunar instrucţiunile primite şi fotografia celor doi evadaţi. Nu mai încăpea nici o îndoială. Ei erau !

A trebuit ca don Giacomo să-i verse suma obţinută din vînzarea biletelor pe întreaga săptămînă şi să-i mai dăruiască şi un splendid şal spaniol pentru miss Fritzley spre a-l convinge pe destoinicul şef de post că se înşelase. Primejdia însă pîndea la uşă şi ameninţa ca Fedora să rămînă fără parteneri. De aceea, chiar a doua zi, don Giacomo îşi ridică cortul, şi circul îşi reîncepu rătăcirea prin ţinuturi socotite mai ferite de ameninţări. Ei nimeriră într-o comună din apropierea portului maritim Wor- cester. Dar nici aici nu avură parte de un popas liniştit. întregul ţinut era în fierbere. În curînd urma să plece spre Liliputania flota condusă de Guliver.

Cum, va exclama cititorul, a capitulat oare Guliver? La aceasta s-a mărginit tăria sufletească a vestitului navigator ? Povestitorul îl roagă pe cititor să nu facă nici o apreciere asupra calităţilor morale ale lui Guliver pînă nu va citi capitolul ce urmează.

CAPITOLUL VIII

- 1 -

Mecanismul operaţiilor de bursă este deosebit de gingaş şi în această privinţă poate fi asemuit cu cele mai fine şi mai sensibile cîntare farmaceutice, care îşi pierd echilibrul chiar la mîngîierea unei adieri. Cunoscînd îndeaproape acest mecanism, Robert Mo- risson a putut lansa cu un uluitor succes acţiunile societăţii „Guliver and Comp".

Dar tocmai cunoaşterea minuţioasă a mecanismului bursei, îi dădea certitudinea că dispariţia din circulaţie întîi a lui Guliver şi pe urmă a micilor săi prieteni însemna o inevitabilă catastrofă.

Miile de acţionari care îşi băgaseră măruntele lor economii în achiziţia acţiunilor societăţii prezidate de Robert Morisson aşteptau cu nerăbdare expediţia în Liliputania.

Expediţia, însă, din motivele pe care le-am arătat în capitolele anterioare, nu putea să mai aibă loc. Fără îndoială, dacă masa acţionarilor ar fi ştiut, catastrofa ar fi fost iminentă. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, toţi posesorii ar fi căutat să se descotorosească la orice curs de acţiunile „Guliver and Comp". Trebuia deci menţinută neapărat iluzia viitoarelor explorări în ţinutul ca de poveste al Liliputaniei. Dar dispariţia Gatinei şi a lui Beloger îngreunase peste măsură menţinerea acestei iluzii. Lumea nu-i mai vedea şi întreba nedumerită ce se întîmplase cu ei.

Pe de altă parte, după cum am mai arătat, cu toate severele dispoziţii strict confidenţiale, tot felul de zvonuri îşi făceau drum şi era cu neputinţă ca avalanşa aceasta de poveşti, în fond adevărate, să nu influenţeze bursa.

Robert Morisson îşi recăpătase calmul şi ştia să manevreze cu abilitate mecanismul operaţiilor şi să preîntîmpine surprizele.

Dar fiecare lovitură, fiecare mişcare, era pîndită de conducătorii trustului advers, care-i pregăteau contralovituri.

Situaţia era, în general, foarte critică. Nori grei se adunau ameninţători peste imperiu, peste coroană, peste guvern. Mişcarea aşa-numită subversivă, adică ofensiva celor care luptau pentru fireştile lor drepturi, luase de asemenea proporţii îngrijorătoare.

O uriaşă grevă a marinarilor încremenise pentru o bună bucată de vreme flota în porturi şi numai foarte anevoie s-a putut relua traficul maritim.

La sfînta mănăstire, printre sfioasele călugăriţe care se străduiau să-i îndulcească clipele surghiunului, Town Hill era la curent cu tot ce se petrece în afară şi se lăuda că doar el e în măsură să refacă zdrenţuitul prestigiu al imperiului.

Dar Town Hill nu se mărgini numai la simple declaraţii auto- elogioase faţă de slujitoarele domnului. El porni la acţiune.

întocmi un scurt memoriu, care prin intermediul prea smeritei Ursula, stareţa mănăstirii, ajunse sub ochii lui Robert Morisson.

Bătrînul financiar nu era omul răzbunărilor eterne. Găsind că memoriul cuprinde elemente salvatoare, uză de toată gama şireteniei sale şi-l convinse pe lordul Westinghouse de necesitatea readucerii lui Town Hill în guvern.

Astfel, un scurt comunicat vesti opiniei publice cum că interimatul lui sir William la Ministerul Afacerilor Interne lua sfîrşit, întrucît baronetul de Town Hill se afla pe deplin restabilit.

- 2 -

Ce cuprindea scurtul memoriu trimis de Town Hill lui Robert Morisson ? El cuprindea promisiunea de a face ca „Magnifica expediţie", cum era numită flota pregătită pentru Liliputania, să plece neîntîrziat spre ţintă, avînd pe Guliver comandant.

Robert Morisson citind această promisiune îşi spuse că Town Hill a început probabil să aibă unele halucinaţii din pricina mirosului de tămîie din sfîntul locaş care-l găzduia.

Cînd însă, la stăruinţele prea smeritei Ursula, el plecă în aceeaşi noapte la mănăstire să asculte din gura lui Town Hill ceea ce acesta nu aşternuse pe hîrtie, îşi schimbă părerea.

În adevăr, Town Hill găsise o soluţie. Nu de a convinge pe Guliver să renunţe la poziţia lui şi de a accepta conducerea „Magnificei expediţii". Nici de a-l convinge pe Allridge să-şi pună în funcţiune „cogitofonul".

Town Hill găsise o soluţie de a salva aparenţele, de a menţine iluzia' realităţii în faţa miilor de acţionari.

Soluţia era atît de simplă, aproape naiv de simplă, încît sir William, care-şi făcuse în ultima vreme o părere excepţional de bună despre propria lui inteligenţă, spumega de furie că nu o găsise el. Să vedem care era.

Oamenii au început să şoptească pe la colţuri de stradă că societatea „Guliver and Comp" nu-i decît o vastă escrocherie. Că Guliver nici nu există ori, dacă există, zace undeva întemniţat, împreună cu prietenii lui, piticii. Ei bine, guvernul va dovedi contrarul. Cum ? Făcînd apel la iscusinţa doctorului Kumberly.

Doctorul Kumberly era un fel de Copelius modern, adică se îndeletnicea cu confecţionarea păpuşilor. Iscusinţa lui Kumberly era atît de mare, încît numai anevoie se putea deosebi un manechin alcătuit de el din material plastic de o vietate omenească. Lucrînd pe lîngă un savant autentic, aflat, fireşte, pe Insula Florilor, di-

buise meşteşugul să manevreze aceste păpuşi de la distanţă şi să le imprime mişcări de o extraordinară naturaleţe. Văzîndu-le gesti- culînd, plimbîndu-se, ori stînd alene, picior peste picior, cu ţigara între buze, ai fi putut jura că-s oameni adevăraţi. Aşa cum învăţase de la fostul său maestru de pe Insula Florilor, cu ajutorul mecanismelor electronice izbutise chiar să le atribuie putinţa de a da răspunsuri precise la numeroase întrebări.

Town Hill poseda cîteva păpuşi confecţionate de doctorul Kumberly şi-l pasiona, în afară de călărie şi băutură, compania acestor roboţi. De altfel, înalta protecţie a baronetului îl scăpase pe Kum- berly de la multe neajunsuri. Fiind specialist în imitarea perfectă a oricărui model, iscusitul doctor se exercitase într-o vreme şi cu imitarea biletelor de bancă. Afacerea fiind descoperită, fără îndoială că doctorul Kumberly şi-ar fi sfîrşit zilele undeva într-o temniţă umedă şi întunecoasă, intitulată pompos „Institut de reeducare". Din fericire, protecţia lui Town Hill a acţionat la timp.

Aşadar, dacă Kumberly exista şi era cel mai abil plăsmuitor de păpuşi, dacă el era peste măsură de îndatorat salvatorului său Town Hill, de ce dar acesta nu i-ar putea cere confecţionarea cu toată discreţia a unui robot care să aibă întocmai înfăţişarea lui Guliver? O dată confecţionat va putea fi purtat în lume, va fi văzut prin televiziune, va lua cuvîntul la diferite mitinguri şi, în sfîrşit, i se va încredinţa comanda flotei ce urma să pornească În Liliputania.

Bine, bine, ne-ar putea obiecta cititorul, mă rog, să admitem că dezvoltarea tehnică ar şti să creeze într-o zi un asemenea robot care să dea iluzia nealterată a autenticităţii, şi rolul dumitale de urzitor de poveşti fantastice e tocmai să ne arăţi aceasta. Totuşi nu pot crede că doctorul Kumberly ar fi fost în măsură să plăsmuiască o imitaţie atît de perfectă a lui Guliver, încît robotul să posede pînă şi gîndurile acestuia şi deci să cunoască şi drumul spre Liliputania ? La această judicioasă observaţie răspundem că planul alcătuit de Town Hill şi desăvîrşit de bătrînul vulpoi Robert Morisson nici nu prevedea ancorarea flotei în Liliputania. Nu, ei voiau ca, în cadrul unei impresionante solemnităţi, vapoarele să părăsească portul Worchester, pornind cu maximum de viteză pe coama înspumată a valurilor... Dar... la destinaţie nu trebuia să ajungă.

Undeva în larg, se vor ciocni de o forţă necunoscută, să zicem un baraj de mine nedetectabile ori altceva în acelaşi gen şi atunci „Magnifica expediţie" va suferi amarul destin al „Invincibilei armada", flota regelui Spaniei, Filip al II-lea, adică va fi înghiţită de ape cu echipaj cu tot.

Cine-ar fi putut prevedea un asemenea deznodămînt ? Nimeni. În condiţiile acestea, cine ar mai fi cutezat să arunce piatra asupra guvernului Westinghouse ? Desigur, nimeni. Ehe şi dacă ar fi fost de stabilit răspunderi în această tristă şi neprevăzută întorsătură, atunci s-ar vedea că ele trebuie căutate altundeva, în rîndul elementelor aşa-numite subversive, împotriva cărora se cuvenea dezlănţuită o necruţătoare ofensivă.

- 3 -

La ceremonia din portul Worchester participă însăşi suverana, Însoţită de prinţul consort şi de vicontele Rap.

Cu prilejul acestei expediţii urmau să fie lansate şi cîteva vase noi, fabricate în şantierele navale „Perfection", aparţinînd, fireşte, trustului „Mcrisson and Morisson".

Mii şi mii de oameni se înghesuiau spre chei să asiste la ceremonia tăierii panglicii şi la ridicarea ancorelor. în gloata aceasta imensă şi deloc veselă, ci mai degrabă morocănoasă şi ameninţătoare, se afla şi un prăpădit de cetăţean. El lupta cu coatele din răsputeri să-şi facă loc. Şi nu atît pentru el, cît pentru însoţitorii lui, care, altminteri, ar fi fost călcaţi în picioare. Era Bimbo, clovnul circului „Luxus", iar

cei care îl însoţeau, Gatina şi Beloger. De mult puseseră la cale această nouă evadare. Rămînerea mai departe la circ, continuarea numărului senzaţional de acrobaţie în gura leoaicei, făceau ca viaţa piticilor să atîrne de un fir de păr. Statura, trupului lor plinuţ ar fi putut să trezească foarte uşor adormitele porniri de junglă ale Fedorei. Dacă n-ar fi săturat-o pe deplin, în orice caz i-ar fi prilejuit un aperitiv delicios... De aceea, dimpreună cu Bimbo, hotărîră să fugă.

Guliver era acum comandantul expediţiei. Gatina şi Beloger erau încredinţaţi că împreună cu Bimbo vor izbuti să ajungă pînă la el. La drept vorbind, însă, pentru cei doi pitici rămînea o mare taină schimbarea atitudinii lui Guliver. Nu înţelegeau ce s-a petrecut cu el, cum de a primit ceea ce respinsese. Totuşi, dragostea lor faţă de el şi încrederea fără hotar în cinstea lui îl puneau mai presus de orice înjositoare bănuială. Dacă Guliver a primit comanda flotei, a chibzuit pesemne că aşa se cuvine. Dar în sufletul lor stăruia şi altă umbră. Ei cunoşteau prea bine şi pe membrii guvernului Westinghouse şi pe bătrînul financiar Robert Morisson ca să nu se gîndească şi la vreun eventual şiretlic din partea acestora. Trebuia să se încredinţeze cu propriile lor simţuri că Guliver trăieşte şi că în adevăr el se găseşte în fruntea ,,Magnificei expediţii". De aceea se aflau acum la ceremonie.

Fuga din cortul peticit al circului „Luxus" se petrecuse noaptea, tîrziu, în ajunul unui mare eveniment: ziua de naştere a Fedorei.

Don Giacorno îşi pregătise un butoiaş cu rachiu pentru sărbătorirea acestui eveniment şi îşi rezervase desfătarea unei prelungite libaţii. Potrivit tradiţiei, libaţia începea din clipa aducerii butoiaşului În vagonul directorial, adică cu cîteva zile înainte.

Numai datorită respectării acestei tradiţii, Bimbo şi cei doi pitici s-au putut strecura afară din cort, fără ca don Giacomo să prindă de veste. A doua zi, cînd i s-a adus la cunoştinţă dispariţia celor trei, fostul atlet a fost pătruns de o imensă deznădejde. Se destrămase cel mai senzaţional număr al circului. Dar nu mai putea face nimic. În clipa cînd don Giacomo, cu ochii înroşiţi de băutură şi de plîns, cerea sughiţînd iertare bătrînei leoaice că a rămas fără parteneri, Gatina şi Beloger, cocoţaţi pe umerii lui Bimbo, urmăreau cu înfrigurare ceremonia din portul Worchester. Nu, cititorule, nu trebuie să ai emoţii. Nimeni nu i-ar fi putut identifica. Mulţimea care se îndrepta spre port era morocănoasă şi cu pumnii încleştaţi. Şi apoi, precum am spus, nu mai aveau aproape nimic din înfăţişarea unor liliputani. Cum Beloger se purta acum ras, arătau ca doi copii.

De aceea şedeau fără grijă pe umerii lui Bimbo, aşteptînd cu nerăbdare să-şi revadă vechiul şi dragul lor prieten, pe Guliver.

Iar cînd păpuşa, măiestrit lucrată, care-l înfăţişa pe Guliver, a apărut pe puntea vasului amiral să salute mulţimea, ei au trăit emoţionaţi şi au exclamat într-un glas:

- Ei e! Trebuie s-ajungem neapărat la Guliver.

CAPITOLUL IX

- 1 -

„Magnifica expediţie" era alcătuită din 43 vase de diferite tonaje şi cu diferite funcţii sintetizate în denumirile respective: crucişătoare, torpiloare, submarine, portavioane etc. În frunte se afla vasul amiral „Excelence". Pe puntea vasului amiral se plimba, cu mîinile la spate, comandantul suprem, adică aşa-numitul Guliver, manevrat de la distanţă de doctorul Kumberly.

Iar alături, cine credeţi că se găsea în calitate de comandant suprem adjunct ? Johnson ! Da, da, chiar vechea noastră cunoştinţă, căpitanul Johnson, de pe vasul explorator „Victory IV".

După cum vedeţi, înaintase pe scara ierarhică, era comandant suprem adjunct şi purta trese de viceamiral. Cum ajunsese în această înaltă situaţie? Fusese nevoie de un om de încredere care să joace rolul de adjunct pe lîngă un comandant confecţionat din nylon. Şi mai trebuia un om de încredere şi cu îndelungată experienţă care să îndeplinească misiunea secretă de a scufunda în larg întregul convoi.

Cine altul ar fi corespuns mai bine acestor cerinţe ca bătrînul, înrăitul şi experimentatul lup de mare Johnson ? De altfel, răsplata care-l aştepta era cu adevărat împărătească: cinci la sută din sumele ce urmau a fi plătite de către societăţile de asigurare, ca despăgubiri pentru vasele scufundate şi pierirea atîtor mateloţi.

Fiindcă nimeni - cred - nu i-a socotit atît de naivi pe Wes- tinghouse, Town Hill, Sir Williain, Robert Morisson şi vicontele Rap, reprezentînd coroana, încît să pună la cale scufundarea unei asemenea flote fără ca în prealabil s-o asigure.

Fireşte, Johnson îşi luase cu el o parte din oamenii lui de pe „Victory IV", printre care Tom Border, devenit adjunctul adjunctului. Cei doi Mac Intyre, tatăl şi fiul, se aflau de asemenea pe bordul vasului amiral.

Johnson nu mai avea nici un fel de încredere în ei de cînd participaseră activ la organizarea uriaşei greve a marinarilor.

Dar tocmai această participare îi sugerase lui Town Hill ideea de a-î îmbarca pe unul din vasele expediţiei.

în definitiv, vasele trebuiau scufundate cu întregul echipaj, nu-l aşa ? Şi atunci, de ce oare Mac Intyre, tatăl şi fiul, n-ar împărtăşi soarta celorlalţi mateloţi ? Un mijloc simplu şi ingenios de a te descotorosi pentru totdeauna de doi dintre cei mai primejdioşi agitatori.

Pe vasul amiral, unde fuseseră repartizaţi, spre a putea fi mai serios supravegheaţi, ei încercaseră în cîteva rînduri să se apropie de robotul pe care-l credeau Guliver. Nu puteau pricepe cum de a primit să fie comandantul unei expediţii de înrobire a unui popor prieten.

Pe acelaşi vas se mai afla şi o altă veche cunoştinţă a noastră : încărunţitul medic Sam Batle. După altercaţia în care riscase să rămînă fără nas, făcuse un scurt popas într-un aşa-numit „Institut de reeducare". Dar Town Hill hotărîse să termine şi cu el, îmbarcîndu-l pe una dintre navele expediţiei. Prezenţa celor doi Mac Intyre şi a lui Batle pe bordul lui „Excelence" a înlesnit foarte mult pătrunderea lui Biinbo şi a celor doi pitici pe vas.

- 2 -

Cînd foarfecele de platină din augusta mînă a suveranei tăie panglica inaugurală, din mulţimea imensă care umplea cheiurile portului Worchester se ridică un vuiet clocotitor.

La început se crezu că e o puternică manifestare de dragoste şi entuziasm, ceea ce prilejui un zîmbet de satisfacţie pe chipurile puhave ale înalţilor slujitori ai imperiului.

Chiar majestatea sa regina-împărătească fu profund mişcată şi măgulită de această spontană şi atentă manifestare de simpatie din partea poporului. Cînd, însă, o clipă mai tîrziu începu o adevărată ploaie de cartofi, morcovi şi ouă clocite - aşa cum povesteşte Bernard Shaw că s-a întîmplat cu prilejul primei lui conferinţe - înaltele feţe au înţeles că vuietul nu exprimă nici dragoste, nici entuziasm, nici simpatie, ci el este un prelung şi categoric: „Huo"! Şi, dacă această clocotitoare revărsare sonoră putea fi pînă la un punct suportată, în schimb torentul de proiectile improvizate era de-a dreptul insultător.

închipuiţi-vă, un asemenea proiectil în chip de ou nu tocmai proaspăt s-a spart în augustul obraz al majestăţii sale, iar un morcov a răvăşit freza impecabilă a prinţului consort!

Drept urmare, s-a produs un adevărat atac cu tancuri şi şarje de cavalerie împotriva mulţimii, care nu cunoştea codul manierelor elegante, şi hăituită, lovită, maltratată, continua să huiduiască şi să strige :

- Daţi-ne pîine, nu colonii.

Dacă însă Bernard Shaw nu se lăsase intimidat, întrucît n-avea să-şi reproşeze decît lipsa de experienţă oratorică, în cazul de faţă, înalţii demnitari au luat-o la sănătoasa. Solemnitatea n-a putut continua, iar „Magnifica expediţie" a părăsit de îndată portul.

Uriaşa busculadă a favorizat însă strecurarea celor doi pitici şi a lui Bimbo pe bordul vasului amiral. Acrobaţia învăţată de Gatina şi Beloger şi stăpînită la perfecţie de Bimbo i-a ajutat să se caţere pe odgoane şi să se azvîrle cu mult curaj peste orice obstacole şi fără îndoială că figurile lor acrobatice ar fi stîrnii admiraţia publicului lui don Giacomo.

Plecarea precipitată a expediţiei a produs, cum era şi de aşteptat, oarecare tulburare în rîndurile mateloţilor. Cei mai mulţi se aflau fie pe punţi, fie sus pe catarge de unde urmăreau mişcarea de pe chei. Atacul cu tancuri şi cavalerie le viscolea sufletele de ură şi mînie. În rîndul celor atacaţi s-ar fi putut găsi soţia, mama ori copilul oricăruia dintre ei. Aşa se face că, o dată ajunşi pe bord. Gatina, Beloger şi Bimbo au fost numaidecît observaţi de Mac Intyre tatăl. La început nu i-a recunoscut pe pitici. Dar cînd Gatina i-a ciripit cu glasul ei dulce:

- Prietene, nu ne mai cunoşti ? atunci s-a repezit şi i-a strîns cu dragoste la piept.

în puţine cuvinte Beloger i-a înfăţişat povestea lor. Mac Intyre asculta aci bucuros, aci scrîşnind din măsele de mînie şi pîndea
cu privirile ca nu cumva vreo iscoadă a lui Johnson să fie prin apropiere. Cînd însă Beloger i-a arătat că vor numaidecît să-l vadă pe Guliver, bătrînul matelot s-a înnegurat la faţă şi le-a răspuns:

- Hm, nu ştiu ce o fi cu Guliver. Am încercat şi noi să schimbăm o vorbă cu el, dar ne-a fost cu neputinţă. Ba, o dată venindu-ne drept în faţă, s-a făcut că nici nu ne cunoaşte. Ehe, se schimbă oamenii cînd ajung comandanţi!
- Ba nu, Guliver nu e omul să-l poată ameţi onorurile, au sărit piticii să-l apere.
- Bine, nu mă credeţi ! Să vă spună atunci feciorul meu, care i-a adresat cuvîntul şi nici nu i-a răspuns.

Mac Intyre fiul, chemat la sfat, a confirmat spusele bătrînului. Iar mai tîrziu, doctorul Batle a adeverit şi el că Guliver era de nerecunoscut.

- Dacă nu l-aş fi văzut la chip. aş fi spus că nu e el.

Sfatul în şase nu se putea prelungi. Trebuia repede căutat un
ascunziş pentru călătorii clandestini. Dacă Johnson ar fi prins de veste că sînt pe bord, de, nu ştiu ce s-ar fi putut întîmpla. Au rînduit degrabă astfel : Bimbo avea să se ascundă în cabina celor doi Mac Intyre, iar piticii în cabina lui Batle, care, fericit de revedere, nici nu mai voia să se despartă de ei.

- 3 -

Potrivit instrucţiunilor, catastrofa navală trebuia să se producă în a cincisprezecea zi de la plecarea în larg. Cu acest prilej se verifica şi puterea de distrugere a minelor nedetectabile produse de uzinele „Pax", aparţinînd Trustului „Morisson and Morisson".

Mina nedetectabilă avea proporţii reduse şi, de departe, părea o simplă şi rumenită gutuie. Puterea ei de distrugere era însă uluitoare şi se calculase că explozia a numai trei mine ar fi fost s-.ificientă pentru nimicirea-tuturor bastimentelor care alcătuiau „Magnifica expediţie". Totuşi spre a se preîntîmpina orice surpriză, Town Hill fu de părere să se folosească şase mine în loc de trei. iar ceilalţi înalţi*slujitori ai imperiului împărtăşiră în totul punctul lui de vedere.

Nimeni, în afară de Johnson, nu cunoştea taina ciocnirii cu barajul de mine, fiindcă nimeni afară de el, nu trebuia să scape cu viaţă. Nici măcar Tom Border, supranumit Tiparul, faţă de care Johnson nutrea o dragoste aproape părintească şi pe care ar fi dorit să-l cruţe. Dar răsplata care-l aştepta pe Johnson era atît de ademenitoare, încît eclipsa orice alte dorinţi.

Pe vase, viaţa se desfăşura normal. Prezenţa călătorilor clandestini trecu neobservată, deşi Ţiparului i se păru la un moment ciudată prietenia care se legase între cei doi Mac Intyre şi doctorul Batle, devenit nespus de voios.

Starea euforică de care fusese cuprins încărunţitul medic după întîlnirea cu Gatina şi Beloger îşi avea mai multe explicaţii. în primul rînd, îşi revedea doi buni şi dragi prieteni, cărora le simţise din plin lipsa. în al doilea rînd - de ce să n-o spunem? - fiindcă vechea şi redeşteptata lui pasiune ştiinţifică îi dădea ghes să reînceapă experienţele de creştere. Iar Gatina, şi îndeosebi Beloger atîta aşteptau : să crească.

Batle studiase posibilitatea unui tratament cu efecte rapide. Supuşi acestui tratament, Gatina şi Beloger în foarte scurtă vreme ar fi atins proporţiile unor oameni obişnuiţi. înainte însă de a-l începe, Gatina, cu obrajii învăpăiaţi, îi dezvălui lui Batle o taină pe care n-o cunoştea decît ea : era gravidă.

Fructul care i se pîrguia în pîntece era dovada dragostei ei nemărginite pentru Beloger, cel frămîntat de gelozie. Şi tot atît de îmbujorată, Gatina îl mai întrebă cu multă gingăşie dacă noul tratament n-ar putea să-i cauzeze copilului vreun rău oare-care. Auzind vestea, Batle fu nespus de bucuros. Pricina era tot pasiunea lui ştiinţifică. Minunat ! Va face o dublă experienţă: şi asupra Gatinei, şi asupra pruncului.

Cît priveşte efectele nocive, nu trebuia să se teamă de nimic. Preparatul născocit de el poseda virtuţile ideale ale oricărui preparat farmaceutic: dacă nu ajută, în nici un caz nu dăunează.

Sfatul celor şase prieteni - Mac Intyre, tatăl şi fiul, Batle, Gatina, Beloger şi Bimbo - hotărîră ca, înainte de începerea tratamentului de creştere, piticii să încerce a se apropia de Guliver. Singuri ei se puteau strecura în cabina comandantului suprem pentru a sta de vorbă cu el.

- 4 -

În jurul cabinei comandantului suprem, stăpînea o linişte vecină cu încremenirea. De cînd „Magnifica expediţie" pornise în larg, nimeni nu-l mai văzuse şi printre mateloţi începu să circule zvonul că ar fi suferind. Comenzile porneau de la Johnson, iar cîteodată şi de la Ţipar. Ca să salveze aparenţele, Johnson vorbea însă în numele comandantului suprem. Şi, tot din aceleaşi motive, el intra din cînd în cînd în somptuoasa cabină a acestuia cu o servietă elegantă sub braţ, chipurile, să lucreze şi să primească dispoziţiuni.

Dar ajuns în cabină, se grăbea să scoată din eleganta servietă o sticluţă cu rom şi să tragă vîrtos la măsea. Prezenţa robotului de nyion, care se mişca întocmai ca el ba îi şi răspundea la unele întrebări, isca în sufletul lui o negură de teamă. Da, bătrînul lup de mare care cunoscuse toate furtunile mărilor şi ale pămîntului şi rămăsese neînfricat în faţa lor, simţea o nelămurită teamă înaintea acestei păpuşi, care avea înfăţişarea lui Guliver. Ca să-şi recapete curajul, nu avea alt leac decît

romul. Cînd golea sticluţa de ultima picătură, renăştea şi curajul în el. Atunci se îndrepta cumplit, ameninţător spre robot şi-i striga :

Ce. măi, maţe de cîrpă, crezi poate că mi-e frică de tine ? Ei bine, te înşeli !

Şi ca să-i facă dovada că în adevăr nu-i este frică, se repezea cu pumnii şi cu picioarele în el. Numai rezistenţa materialului plastic folosit de doctorul Kumberiy a salvat robotul de la o gravă deteriorare.

O asemenea crincenă bătaie îi trăgea Johnson robotului şi sub privirile înmărmurite ale Gatinei şi ale lui Beloger, care izbutiseră să se strecoare pînă la ferestruica rotundă a cabinei.

Cum Guliver, dragul, bunul lor prieten suferea să fie lovit, maltratat de Johnson, fără să riposteze, fără să se apere măcar ? Aceasta li se părea de neînţeles.

Prima mişcare, aproape reflexă, a lui Beloger a fost aceea de a-i veni în ajutor. Dar Gatina îl opri :

- Stai ! şopti ea. Ce am putea face noi ? Nimic! Ba i-am putea pierde pe toţi ceilalţi prieteni ai noştri...

Cînd însă Johnson clătinîndu-se, părăsi cabina, ei se repeziră într-un suflet prin uşa rămasă deschisă, Guliver zăcea întins pe podea, într-o neclintire de leşin.

Sărmanul lor prieten în ce hal ajunsese! Cu multă grijă şi dragoste încercară să-l readucă în simţiri. Dar toate strădaniile lor au rămas infructuoase. Guliver rămînea ca d« piatră, rece şi ţeapăn.

Atunci o necuprinsă spaimă le îngheţă inimile. Nu mai încăpea nici o îndoială, Johnson le ucisese prietenul.

Făcînd această groaznică descoperire, ei şi zoriră spre uşă. Dar iată, pintenat de nerăbdare, Beloger şi-a simţit deodată piciorul prins în ceva. Ce putea să fie oare? O sîrmă ! O sîrmă desfăcută parcă din trupul lui Guliver.

- Gatina, rămîi! Trebuie să cercetăm care-i rostul acestei sîrme.

Şi apropiindu-se din nou de trupul neînsufleţitului lor prieten, au aflat ceea ce dumneata, cititorule, ştiai mai de mult, că, Guliver nu era Guliver.

CAPITOLUL X

E momentul acum să povestim ce s-a întîmplat cu adevăratul Guliver. în acest capitol ne vom ocupa de viaţa lui Guliver pe Insula Florilor.

Sosirea lui împreună cu bătrînul savant Allridge a produs o adevărată senzaţie în rîndurile deportaţilor. În general, orice nou pensionar se bucura de o frăţească primire în republica învăţaţilor. Se presupunea că este o nouă victimă a regimului din ţara lui Guliver. Că născocise poate ceva care venea în contradicţie cu interesele vreunui trust ori se îndărătnicise într-o experienţă care de asemenea ar fi putut să primejduiască tihna şi veniturile înalţilor slujitori ai imperiului.

Guliver nu era un mare învăţat, nu ticluise nici o invenţie menită să răstoarne binecunoscute valori şi să deschidă anumite perspective. Dar era un vestit navigator, şi isprăvile lui desfă- taseră copilăria fiecăruia dintre locuitorii Insulei Florilor.

De aceea aflînd cine e s-au străduit cu toţii să-i îndulcească clipele pe care avea să le petreacă printre ei. Allridge le povestise căror împrejurări se datora deportarea lui Guliver iar atitudinea lui neîncovoiată li-l făcuse încă şi mai drag.

Primele zile s-au scurs în istorisiri şi amintiri de prin ţării neobişnuite pe care Guliver avusese norocul să le cunoască. În chipul acesta căuta să răsplătească dragostea frăţească de care era înconjurat. Dar viaţa pe insulă se desfăşura neîndurătoare. Hrana puţină, lipsă de condiţii elementare de igienă, climă cu tranziţii neaşteptate de la caniculă la frig puternic. Iar la toate acestea se mai adăuga grosolănia personalului de pază.

Guvernatorul Insulei era un oarecare căpitan Sullivan Wallace, supranumit Sullivan cel Negru, din cauza cruzimii sale.

Fost multă vreme un feroce comandant de unitate prin colonii, Wallace fusese avansat, tocmai pentru aceste sîngeroase merite, la rangul de guvernator al Insulei Florilor. Wallace aplica pensionarilor săi un regim care, potrivit instrucţiunilor secrete trimise de Town Hill, trebuia să-i facă inofensivi. Cerînd, cu prilejul unei audienţe, lămuriri asupra termenului „inofensivi", guvernatorul fusese aspru admonestat pentru lipsa lui de perspicacitate.

- Atunci, excelenţă, dacă am înţeles bine, mă pot purta cu ei cum m-am purtat cu bandiţii din colonii, spuse Wallace făcînd un semnificativ gest cu degetul arătător în dreptul gîtlejului.
- Ferit-a sfîntul! sări Town Hill în sus. Domnule guvernator, nu trebuie să uiţi că aici nu eşti chemat să aplici măsurile civilizatorii folosite în colonii. Inofensiv poate fi, de pildă, un individ ţintuit de boală în pat ori, să zicem, un altul care nu mai poate avea judecata rece şi normală a unui adult, ci pe aceea a unui copil înapoiat...

Subtilităţile acestea nu puteau fi pe gustul şi înţelegerea lui Sullivan cel Negru. Dar pentru a nu-şi dezamăgi superiorii, se străduia totuşi să aplice un regim care, dacă nu-i făcea pe deportaţi să capete judecata încîlcită a unui copil înapoiat, cel puţin îi ţintuia la pat cu tot felul de beteşuguri. Nu însă tuturor le aplica acelaşi regim. Allridge, care avea însărcinarea să vegheze la bunul mers al uzinei electrice, era oarecum cruţat.

- 2 -

La vreo săptămînă de la venirea lui pe insulă, Guliver stînd de vorbă cu Abraham Allridge, cu care se împrietenise mai bine, îi puse această întrebare:

- Maestre, sînteţi atîţia oameni de valoare pe această blestemată insulă. Aţi încercat oare vreodată să folosiţi capacitatea dumneavoastră ştiinţifică?
- Să folosim capacitatea noastră ştiinţifică? O folosim doar. Nu vezi ? Am ajuns electrician-şef, zîmbi el amar.

Dar după o scurtă pauză, întrebă la rîndul său :

- În ce chip să folosim capacitatea noastră ştiinţifică?
- •- încercînd să evadaţi.
- Să evadăm ? Cum putem evada cînd jur împrejur nu se află decît o nesfîrşită întindere de apă, iar fiecare floare din fermecătorul gard care împrejmuieşte insula, fiind de metal încărcat cu electricitate, este aducătoare de moarte ?
- Şi totuşi, cu ştiinţa dumneavoastră, aţi putea face ca florile să nu mai fie vătămătoare.
- Mda, asta s-ar putea face, răspunse după o clipă de gîndire Allridge.
- Iar cît priveşte întinderea nesfîrşită de apă care ne înconjoară, ea poate fi străbătută de nave repezi, care nu existau pe vremea mea, dar pe care dumneavoastră aţi putea să le construiţi.
- Dar pentru asta ne trebuie mijloace.
- Fireşte, însă, căutîndu-le, sigur că le vom găsi!

Allridge se uita zîmbind la Guliver. Era cucerit de încrederea lui. Şi deodată îşi aminti de nişte motoraşe de rezervă pe care le avea în uzină şi care puteau fi adaptate la un vas cu motor.

- Aşa e. Hm, lasă-mă să mă mai gîndesc.
- De bună seamă. O asemenea ispravă cere multă chibzuinţă.

După cîteva zile, Allridge îi spuse descurajat lui Guliver:

- M-am gîndit bine. Nu, dragul meu, nu ne putem înhăma la asemenea treabă. E mult prea grea pentru puterile noastre. Şi-apoi, dacă eşuăm, am putea aduce nenorocirea şi pieirea tuturora.

- Dar dacă izbîndim, le putem aduce fericirea, răspunse Guliver.

Răspunsul acesta îl puse din nou pe gînduri pe bătrînul învăţat. Iar într-o dimineaţă, încălzindu-se la soare după o noapte extrem de friguroasă, îi făcu semn lui Guliver să se apropie. Deşi nedormit şi gîrbovit de lipsuri, Allridge avea parcă o scînteiere tinerească în priviri.

- Ştii ce? începu el, m-am gîndit bine. Uite, am schiţat schema unui vas cu motor. Trebuie să încercăm ! Asta nu e viaţă pe care o trăim noi aici. E o lungă şi înfiorătoare agonie, cum bine spune Clara Cooper.

Atunci puseră la cale un plan amănunţit, care prevedea în primul rînd construirea, sub conducerea lui Allridge, a unei nave moderne cu motor. Muncă anevoioasă care cerea braţe voinice de lucru, cum nu prea se găseau în rîndurile deportaţilor. O dată corabia construită, trebuia neutralizată forţa ucigătoare a ghirlandelor de flori. Şi, mai presus de orice, se impunea o deosebită grijă ca iscoadele să nu-i dea de veste lui Sullivan cel Negru despre toate cîte puneau la cale.

- 3 -

Un scurtcircuit scufundase insula în întuneric. Era o noapte deasă. Bezna părea compactă, aproape materială. De obicei, în asemenea nopţi, se puneau în funcţiune, împrejurul insulei, un număr îndoit de reflectoare. Dar scurtcircuitul provocat de Allridge le făcuse în noaptea aceasta inutilizabile. Ele priveau ca nişte ochi morţi.

Evadarea trebuia să se producă pe întuneric, care, după gluma doctorului Lambert, nu totdeauna favoriza acţiunile criminale.

Din fortăreaţa care slujea drept adăpost deportaţilor, aceştia ieşiră unul cîte unul. Ca să nu se rătăcească, se legară cu funii, aşa cum obişnuiesc alpiniştii. În frunte se afla Guliver. El studiase În amănunţime drumul spre improvizatul debarcader şi l-ar fi putut parcurge chiar şi cu ochii închişi.

- Hai, hai mai repede, îl zori Allridge. Era nerăbdător să se vadă mai de grabă în larg.

- Da, maestre, vom pleca îndată. Trebuie mai întîi să vedem dacă nu lipseşte vreunul.

Numărătoarea dovedi că Guliver avea dreptate. Lipseau doi deportaţi : Clara Cooper şi doctorul Lambert.

începu o înfrigurată căutare. În cele din urmă, Clara Cooper fu găsită leşinată pe scările fortăreţei. Se afla într-un asemenea hal de slăbiciune fizică, încît cel mai mic efort îi provoca leşinuri. Reţeta fui Town Hill de a o face inofensivă, dăduse rezultate excelente... Acum trebuia găsit şi doctorul Lambert. Dar cu toate strădaniile nu i se putu da de urmă.

- Ce facem ? Plecăm fără el ? întrebă Guliver.

îi hăituia o firească nerăbdare şi fiecare clipă de întîrziere ar fi putut să le primejduiască fuga. Totuşi, le venea greu să-l părăsească pe Lambert.

- Nu înţeleg cum de n-a venit ? Cunoştea doar În amănunţime fiecare etapă. Ce să se fi petrecut cu el ? se frămînta AUridge.

- Să mergem! hotărî Guliver. Chiar dacă eu n-aş fi de acord, nu se cuvine ca din pricina unuia singur să sufere atîţia. La drum !

Convoiul se îndreptă spre improvizatul debarcader, unde, ascuns de o stîncă, se afla vaporaşul. Clara Cooper, care avea unele predispoziţii către formulări poetice, îi găsise un nume potrivit : „Steaua robilor".

Pe neaşteptate se auzi un foşnet. întregul convoi încremeni cu respiraţia ţinută. Ce putea să fie? Guliver, care o purta pe Clara Cooper pe braţe, o puse de o parte şi înaintă cu pas de pisică. Voia să afle de unde venea zgomotul. Se întoarse repede şi bucuros. Nu era nimic. Vîntul hoinărea pe insulă. Dar acum trebuia să se grăbească. Încă puţin şi vor fi la debarcader, ia- tă-i ajunşi. Funiile cu care erau legaţi îi va ajuta să se coboare. Să înceapă coborîrea. Gata! Mai repede ! Mai repede!

Deodată îi izbi o erupţie de lumină. Jur împrejurul insulei se aprinse un inel de reflectoare. Ce însemna asta ? Cine le pusese în funcţiune ?

Dar unde-i „Steaua robilor"?... Uite-o, se leagănă pe valuri, însă nu mai e „Steaua robilor". E plină de paznici cu arme atomice îndreptate spre fugari. La cea mai neînsemnată încercare de nesupunere, armele vor fulgera şi vor stinge pentru totdeauna visuri, frămîntări, speranţe....

Iar în mijlocul paznicilor, rînjind, se afla crudul guvernator, Sullivan Wallace, supranumit Sullivan cel Negru, şi alături, beat turtă, doctorul Lambert, care-i vîndu-se pentru o damigeană de vin şi cincizeci de pachete de ţigări...

CAPITOLUL XI

- 1 -

În biroul lui, care nu avea nici pe departe eleganţa cabinetului lui Town Hill, Robert Morisson urmărea cu desfătare urcările înregistrate în ultimele zile de cursul acţiunilor „Guliver". Cu toată manifestaţia ostilă din portul Worchester, bursa se însufleţise după plecarea „Magnificei expediţii", şi cererea pentru acţiunile „Guliver" luase forme neîntîlnite.

Se vindeau pe capete blocuri, castele, întreprinderi, spre a se putea achiziţiona acţiuni. Ca un adevărat maestru, Robert Morisson trăgea cu abilitate sforile.

În fiecare zi primea raportul din partea credinciosului său Johnson. Stătea cu el de vorbă la televizor, cerînd amănunte cu privire la purtarea echipajului, şi-şi freca fericit palmele. Johnson îi asigura că nimeni, dar absolut nimeni nu bănuia apropiatul şi tragicul sfîrşit. Aşadar, lucrurile mergeau de minune.

Apoi, zîmbind, regla aparatul în aşa fel, încît să poată avea imaginea oceanului pe care plutea „Magnifica expediţie".

Ah, mările, oceanele, călătoriile pe şovăielnicul terasament al apelor erau slăbiciunea bătrînului financiar. Ar fi stat ore întregi pe şezlong să privească fugărirea fără odihnă a valurilor, să asculte freamătul lor, să soarbă respiraţia lor sărată.

Uneori îi era milă de el însuşi că, hărţuit cum era de multe şi variate treburi, nu-şi putea fura din timp să plece într-un voiaj de-a lungul tuturor oceanelor. Pasiunea pentru aur fiind mai puternică, se mulţumea să privească prin televizor diferite aspecte marine şi oceanice. în ultima vreme cotidiana convorbire cu Johnson îi oferea acest prilej.

Cu o zi înainte de producerea proiectatei catastrofe, Robert Morisson începu să se neliniştească. Şi nu fără motiv. Nu mai izbutea să-l obţină pe Johnson la televizor. Şi asta încă nu era totul. La un moment dat, i-a apărut pe ecran o splendidă femeie, îmbrăcată în costum marinăresc.

Măcinat de invidie, dar făcînd în acelaşi timp haz, Morisson gîndi că bătrînul lup de mare, călcînd prescripţiile regulamentare, luase clandestin pe bord o femeie. îl bănuia de mult bîntuit de o dogoritoare patimă faţă de farmecul oricărei femei. Nu pricepea însă ce-l împiedica pe Johnson să apară la televizor. Lămuririle pe care Tom Border se grăbise să i le servească i se păreau neîndestulătoare. Ba, îl puseră serios pe gînduri. Să auzim ce-i spusese Border:

- Mister Morisson, excelenţa sa viceamiralul Johnson m-a delegat să vă comunic că totul e în cea mai desăvîrşită ordine.
- Ia, nu-mi bîzîi prostiile astea în cap, ţipă Morisson. Eu vreau să vorbesc neapărat cu Johnson! M-ai înţeles?
- Dar, mister Morisson, excelenţa sa e prea ocupat să poată sta acum de vorbă!
- Cum vine asta, prea ocupat ? Cînd îl cheamă patronul, nu există să fie ocupat.
- Mă iertaţi, mister Morisson, dar excelenţa sa e de altă părere, răspunse Ţiparul. Şi, fără să mai piardă timpul, întrerupse legătura, lăsîndu-l pe Morisson să răguşească zbierînd în aparat. Spumegînd de furie, acesta se puse numaidecît în contact cu şeful guvernului, cu Town Hill şi cu sir William. Spre deosebire de Morisson, aceştia îşi păstrară calmul.

În adevăr, situaţia prezenta unele ciudăţenii, dar de vreme ce „Magnifica expediţie" nu deviase de la itinerarul stabilit, nu era motiv serios de îngrijorare. Pentru orice eventualitate, va fi trimisă o escadrilă de hidroavioane să observe şi să raporteze ce se întîmplă. Pînă în cîteva ore, escadrila va fi înapoi. Dar surpriză. Escadrila nu se mai înapoie, îndreptăţind astfel motivele de nelinişte ale lui Robert Morisson.

În seara zilei sorocite catastrofei, care nu s-a mai produs, în cabinetul lordului Westinghouse avu loc un consiliu restrîns. Consiliul fu întrerupt de intrarea furtunoasă a vicontelui Rap.

- Majestatea sa se interesează din ce motive catastrofa a fost amînată.

Atunci Robert Morisson, care nu era nici prim-ministru, nici ministru al Afacerilor Interne ori al coloniilor, luă cuvîntul pentru loji şi făcu următoarea prevestire:

- Spuneţi majestăţii sale că nu e vorba de nici o amînare. Catastrofa se va produce, dar nu pe ocean, ci aici !

Vicontele Rap, datorită vechimii nobleţei sale, nu permitea o prea mare intimitate celor fără titluri, chiar dacă posedau averea lui Morisson. Astfel, nici nu luă în seamă spusele acestuia şi se adresă din nou lordului Westinghouse, iar figura dezolată a primului ministru îl cutremură.

- Cum e cu putinţă, îşi ieşi din fire vicontele Rap, să nesocotiţi interesele coroanei şi să lucraţi ca nişte imbecili.

Şi spunînd cuvîntul „imbecili", se uită fioros la Town Hill, pe care şi de data aceasta îl considera ca autorul acestei lamentabile nereuşite.

- Cred că nu e prudent să aruncăm cu invective, răspunse Town Hill înţepat. Deocamdată nu ştim încă nimic. Aşteptăm rapoartele miniştrilor Marinei şi Aviaţiei Vom informa apoi şi pe majestatea sa.
- Dar bine, nu-nţelegeţi că majestatea sa vrea să ştie ce se întîmplă cu „Magnifica expediţie"?!

în adevăr, de cînd augusta frunte a maiestăţii sale primise botezul ouălor clocite cu prilejul memorabilei manifestaţii din portul Worchester suverana nu se preocupa decît de sporirea depozitelor personale la băncile din străinătate. Iar în regeşti le calcule ale Cariei Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a, despăgubirile trebuiau să-i asigure existenţa, în caz de exil, pentru o perioadă îndelungată.

- Noi nu nesocotim interesele coroanei, răspunse grav lordul Westinghouse, care presimţea asediul migrenei în jurul pleşuvului său cap. Noi, dimpotrivă, am pus interesele coroanei mai presus de ale noastre şi vom face totul ca să le salvăm.

Atunci Robert Morisson se porni pe un rîs strident şi sinistru, care jigni demnitatea nobililor slujitori ai imperiului.

- Mister Morisson, încercă sir William să-l pună la punct. Vă rog să nu uitaţi că vă aflaţi la un consiliu restrîns al slugilor majestăţii sale.

- Ia mai încetaţi cu aerele astea. Stăm cu toţii pe muchea prăpastiei şi voi vă sclifosiţi cu formule.

- Şi ce-ai vrea să facem ? Miniştrii de resort cercetează, şi vom afla ce se întîmplă, îl repezi Town Hill.

- Apoi, situaţia e foarte gingaşă pentru noi, îl completă lordul Westinghouse. Cine nu este în curent cu dedesubturile afacerii nu va înţelege de ce ne neliniştim cînd flota îşi urmează drumul stabilit.

- Ehe-he, pînă să vă treziţi voi, cine ştie ce Ispravă o să mai facă Johnson.

- Johnson e doar omul dumitale ! Dumneata eşti acela care l-ai luat pe garanţie, tună acuzator Town Hill.

- Doar nu eu sînt ministrul de Interne şi nu eu am datoria să ştiu ce este în sufletul lui.

- Aici, cu toată părerea de rău, trebuie să fiu de partea lui mister Atorisson, interveni sir William. Vechea lui ură împotriva lui Town Hill ţîşnea cu putere înzecită. Dumneata porţi răspunderea acestei nereuşite.

- întreaga răspundere, confirmă şi vicontele Rap.

- Ba, dimpotrivă, Town Hill nu are nici o vină, îl apără lordul Westinghouse.

- Numai el e vinovat, stărui sir William.

Atunci Town Hill făcu un salt, şi dinţii lui ascuţiţi se înfip- seră în splendidul nas acvilin al lui sir William.

Pe de altă parte, lordul Westinghouse primi de pe buzele bă- trînului financiar un foarte vulgar scuipat peste pleoape. Era prea mult! Atît primul ministru cît şi vicontele Rap se repeziră la Robert Morisson şi-l prinseră de gît.

Avînd în vedere vîrsta înaintată a celor mai mulţi dintre combatanţi, cine ştie ce grave urmări ar fi putut să aibă grelele eforturi fizice pricinuite de păruială.. Intrarea la timp a miniştrilor Marinei şi Aviaţiei puse, din fericire, capăt acestei altercaţii, care se soldă cu o muşcătură violentă de nas, cîţiva ghionţi şi unele neînsemnate zgîrieturi.

- 3 -

Să povestim acum ce se întîmplase cu „Magnifica expediţie".

În chiar ziua în care Gatina şi Beloger făcură uluitoarea constatare că Guliver nu este Guliver, sfatul celor şase prieteni hotărîse să întreprindă unele investigaţii şi în cabina comandantului suprem adjunct.

Desigur, aceste investigaţii nu puteau fi făcute cu succes de- cît de către pitici. în lipsa lui Johnson, ei se strecurară pe ferestruică şi începură să scotocească prin sertare. Nu găsiră nimic să le atragă în mod deosebit atenţia, în afară de o cheie care, după forma ei, se vedea bine; este secretă. Trebuia să afle şi broasca pe măsura căreia se potrivea... Lucrul nu era defel simplu. Dacă între timp n-ar fi intrat Johnson să vorbească prin televizor cu Morisson şi apoi să descuie cu această cheie un sertar bine tăinuit în perete, nici vorbă să-i fi dat de rost. Cu toate că nici Gatina, nici Beloger nu aveau cine ştie ce cunoştinţe tehnice, din convorbirea lui Johnson cu Morisson pricepură că sertarul secret conţinea un mecanism de lansare şi de teleghidare a minelor. Mai pricepură că pe curînd e plănuită o gigantică explozie şi că Johnson urma să părăsească vasul amiral cu două ceasuri înainte de catastrofă. De aici deduseră că explozia urma să scufunde întreaga expediţie, în cap cu vasul amiral. Nimeni, dar absolut nimeni, în afară de Johnson, nu trebuia să scape cu viaţă.

Cutremuraţi de cele aflate, piticii grăbiră să ajungă fără zăbavă în mijlocul prietenilor lor.

Dar cînd erau pe punctul să intre în cabina lui Batle, unde aceştia îi aşteptau nerăbdători, fură brutal opriţi de cineva:

- Staţi pe loc ! Mîinile-n sus ! îi somă un glas parcă ştiut. Era Ţiparul. Cu pistolul întins ameninţa să le ia viaţa.

Cînd Ţiparul se apropie de cei doi infractori, nu-i fu greu să recunoască pe piticii din gheţar. Faptul acesta, departe de a-l potoli, dimpotrivă, îl îndîrji şi mai mult. El avea misiunea de a face poliţia vaselor şi era înciudat că stîrpiturile astea au fost în stare să-l înşele şi să se strecoare tocmai pe vasul amiral. Se bizuiau, pe semne, pe prietenia comandantului suprem Guliver. Dar el ştia că Johnson nu-l putea suferi pe Guliver, aşa că...

Duse fluierul la gură să cheme garda. înainte însă ca vreun şuierat să străpungă văzduhul, se pomeni c-o pătură pe cap. strrns ca într-o menghină de patru braţe voinice şi băgat în cea mai apropiată cabină. Braţele voinice erau ale celor doi Mac Intyre. Dacă faţă de Johnson nutreau o ură înverşunată pe care nu şi-o ascundeau defel, pe Tom Border îl socoteau un ofiţer cu multe calităţi, căruia i se cuvenea oarecare stimă. Accentuăm oarecare. fiindcă devotamentul aproape slugarnic faţă de Johnson, îi ştirbea, după părerea lor, din stima cuvenită. Nu cu inima uşoară au fost nevoiţi să-i pună pătura în cap. Dar ce puteau face? Dacă n-ar fi cutezat, cine ştie ce s-ar mai fi putut întîmpla.

Border se împotrivise, protestase. Adus în cabină după ce i se scosese improvizata glugă, privea cu dispreţ şi mînie spre cei doi marinari, care, stînjeniţi, îi ocoleau privirile. Dar, ascultînd pe Gatina şi Beloger povestind cutremuraţi cele aflate, privirile lui Border căpătară o altă expresie: de ură. Cum, omul pe care-l socotise ca pe un părinte era gata să cosească dintr-o dată mii şi mii de vieţi, printre care şi pe a lui, de dragul banilor? Îl ştia însetat de avere şi, pînă la un punct, uşurat de binecuvîntata povară a conştiinţei. Dar el îl iubise şi-i aflase justificarea. Nu ! Nu l-ar fi crezut niciodată în stare să meargă pînă la asasinat. Şi acum, acum i se dezvăluia o cruzime de jivină lacomă de sînge.

Un lung suspin izbucni din pieptul lui. Cînd Gatina şi Be- \oger conteniră de povestit, primul care cuvîntă fu Border.

- Trebuie să împiedicăm cu orice preţ această crimă.

Atunci se auzi glasul lui Mac Intyre tatăl. Vorbea molcom, cum avea obiceiul:

- Dar pentru asta se cere ca mai întîi să-l înlăturăm pe Johnson.

- îl vom înlătura, răspunse hotărît Border. Şi cei de faţă înţeleseră că nimic şi nimeni nu va putea clinti această hotărîre.

Chiar în aceeaşi seară se stabili ziua, ora şi minutul cînd Johnson urma să fie înlăturat. Tom Border trebuia să preia comanda supremă. înlăturarea lui Johnson nu era o problemă anevoie de rezolvat. El n-avea pe nimeni de partea sa. Dovedise însă în toate împrejurările o mare şiretenie şi ar fi putut să le scape printre degete. De aceea se cerea tact şi prudenţă.

- 4 -

Batle, dogorit de mistuitoarea lui pasiune pentru ştiinţă, devenise nerăbdător. Voia să înceapă mai degrabă aplicarea noului său tratament. Pe de altă parte, Gatina şi Beloger erau încă şi mai nerăbdători. (Acum încetaseră să fie, pitici, dar nici oameni ca toţi oamenii nu erau. Se aflau cam la mijlocul drumului.) Astfel, chiar în seara cînd se hotărî înlăturarea lui Johnson, sfatul prietenilor, care-l cuprindea acum şi pe Border, îi dădu lui Batle dezlegarea să pornească la treabă, asigurîndu-i totodată şi condiţiile cele mai bune. Batle nu se lăsase cîtuşi de puţin rugat. Nu mai departe decît a doua zi, dimineaţa făcu primele injecţii. Tratamentul era ceea ce se numeşte în medicină un tratament de şoc şi prevedea cîte trei injecţii pe zi, doze

masive de hrană şi lichide, cum şi odihnă absolută. Nerespectarea acestor recomandaţii ar fi putut compromite totul. Rezultatele nu întîrziară să apară. Ele erau de-a dreptul uluitoare. Batle spulberase vechiul adagiu latin : „Natura nu face salturi". Ba da, natura face salturi, şi încă ce salturi!

Crescînd la o statură normală. Gatina şi Beloger, nu mai aveau ce pune pe ei. Hainele rămaseră bune pentru copii. Problema se rezolvă prin împrumutarea unor uniforme marinăreşti din garderoba destul de sărăcăcioasă a celor doi Mac Intyre.

Aşa se explică de ce Robert Morisson a putut zări la un moment dat pe ecranul televizorului o splendidă femeie în costum marinăresc. Cînd foştii pitici apărură în mijlocul prietenilor, impresia fu extraordinară. Mac Intyre tatăl şi fiul nu-şi credeau ochilor. Cum, perechea asta fermecătoare să fie oare chiar prichindeii din gheţar? Cu neputinţă! Bimbo, deprins cu tot felul de trucuri şi şmecherii de circ, se repezi să vadă dacă nu-s niscaiva scamatorii la mijloc. Nici Border nu izbutea să se desprindă din uluiala în care-l zvîrlise isprava lui Batle. Ţiparul nu avea despre Batle o părere prea bună. Batle săvîrşise o adevărată minune care-l situa, fără îndoială, printre cei mai de seamă învăţaţi ai lumii.

Batle îşi privea opera cu o legitimă mîndrie dar Şi cu dragoste părintească. Ceea ce ar putea părea ciudat e faptul că Gatina şi Beloger se obişnuiau anevoie cu noua lor stare fizică. După emoţia biruinţei, îi covîrşise un simţămînt de nelinişte, un soi de jenă ca şi cum s-ar fi aflat dezgoliţi înaintea unor priviri neruşinate. Iar exclamaţiile de uimire ale prietenilor nu făceau decît să le sporească tulburarea.

între timp, în jurul lui Johnson se şi urzise un păienjeniş din care i-ar fi fost anevoie să scape. Cu exersatul lui miros de bătrîn lup de mare, adulmecase o primejdie. Dar nu-şi putea lămuri de unde vine.

Pentru înlesnirea capturării, Gatina trebuia să slujească drept momeală, confirmînd astfel bănuiala lui Morisson cu privire la pătimaşa slăbiciune a lui Johnson pentru farmecul femeilor. Această slăbiciune l-a şi pierdut. Lucrurile s-au petrecut nespus de simplu.

În ajunul zilei sorocite pentru catastrofă, Gatina răsări în calea lui Johnson. Dacă alcoolul nu izbutea decît să-l ameţească, prezenţa unei femei, mai cu deosebire cînd avea seducătoarea înfăţişare a Gatinei, îi făcea să-şi piardă pur şi simplu minţile. Johnson nu mai vedea decît şerpuitoarea ei făptură, ochii mari, scînteietori ca smaraldul, sub umbrarul genelor mătăsoase, nu mai auzea decît minunatul ei glas de ciocîrlie.

Starea de transă în care-l transpuse farmecul Gatinei determină o neglijare completă a celor mai elementare măsuri de pre- v«dere. De obicei purta în secrete diferite scvkle
arme de foc perfecţionate care, la o cît de superficială atingere, se descărcau automat. Ei bine, acum nici nu se mai sinchisea de ele. Cînd Border îi înfipse pistolul în piept, iar cei doi Mac Intyre îi prinseră brăţări de fier la mîini şi la picioare, se trezi parcă dintr-un somn adînc.

- Bestiilor, începu el să urle, voi mi-aţi trimis-o în cale. încercă să se smucească, să declanşeze din buzunarele secrete tirul armelor automate. Dar buzunarele erau goale... Fu încuiat într-o cabină şi pus sub straşnică pază. Mai tîrziu veni să-i ţină companie comandantul escadrilei trimise în cercetare de Town Hill.

La invitaţia lui Border de a face cauză comună, se împotrivi zgomotos şi indignat. Furtunosul comandant se pomeni astfel alături de Johnson. Echipajul însă trecu neşovăielnic de partea răsculaţilor. Prin urmare „Magnifica expediţie" se îmbogăţise: număra acum cîteva avioane de tip modern, iar în plus şi cîţiva noi luptători hotărîţi să învingă.

CAPITOLUL XII

- 1 -

După eşuarea evadării, AHridge şi Guliver socotiţi căpeteniile fugarilor prinşi - cum de altfel şi erau - fură sortiţi unui regim deosebit de sever. Iar un vechi temnicer, pe nume Walter, cel mai devotat om al lui Sullivan, se străduia din răsputeri să-i înăsprească şi de la el cîţiva stropi de venin. Li se dădea mîncare o dată pe zi ? Walter avea grijă să n-o primească decît la două zile. Aveau voie să ceară apă cînd le era sete? Walter le-o aducea, cîte-o bărdacă plină ochi, dar în apă pluteau şoareci, gîndaci şi păianjeni. Sullivan făcea haz de isprăvile lui Walter, iar acesta se arăta nespus de mulţumit de mulţumirea şefului.

- De ce ne înăspreşti viaţa cînd nimeni nu ţi-o porunceşte ? îl întrebă AHridge o dată.

- Cum, de ce? se miră Walter. Păi, voi sînteţi întemniţaţi, iar eu ce sînt? Temnicer! Atunci?

Asta era judecata lui Walter şi nu se deosebea mult de a lui Town Hill, de pildă.

Aspră şi grea era viaţa sortită de Sullivan cel Negru prizonierilor săi, dar nici pe departe atît de chinuită ca aceea a doctorului Lambert. Pe Lambert nu-l osîndise nimeni. El se bucura chiar de unele favoruri. Mai primea şi acum, la răstimpuri, cîte un pachet de ţigări ori o ploscă cu băutură. Dar Sullivan hotărîse să vieţuiască laolaltă cu ceilalţi deportaţi. Şi aceasta era cea mai grea osîndă.

Treceau zile şi săptămîni, s-ar fi putut să treacă şi ani fără să-i adreseze careva cuvîntul, fără să i se dăruiască o privire.

Lambert simţea cum îl asediază încet, dar irezistibil negura nebuniei. „Optimismul" lui se ofilise, glumele erau ascultate de pereţi. Cînd se apropia de un deportat, acesta se grăbea să-şi caute alt loc. Cînd deschidea gura să rostească un „bună dimineaţa", i se răspundea cu o tăcere de gheaţă. Cînd înnebunit se tîra şi cerşea un zîmbet, îl întîmpina o însetată mînie. Sullivan cel Negru nici nu bănuia că, fără să fi vrut, iscodise o drăcească pedeapsă.

Într-o noapte întunecoasă, doctorul Lambert dispăru. A doua zi, trupul lui anina fulgerat între ghirlandele cu flori care ţărcuiau insula. Nimeni n-a aflat dacă a fost electrocutat din imprudenţă ori şi-a dat singur moartea. Nimeni nu l-a jelit. Dimpotrivă. Unii chiar s-au bucurat. De pildă, Sullivan cel Negru, uşurat de povara de a-i mai dărui la răstimpuri cîte un pachet de ţigări ori o ploscă cu băutură.

- 2 -

- înălţimea voastră, raportă smerit Walter guvernatorului într-o dimineaţă, nu-mi prea place că de la o vreme deţinuţii Guliver şi Allridge stau mereu la sfat. Să nu clocească iarăşi vreo drăcie.

Aşa şi era. Guliver şi Allridge stăteau îndelung la sfat. Dar ei nu „cloceau vreo drăcie", cum se temea Walter, ci-şi încredinţau unul altuia gîndurile.

- Vezi, spunea Allridge, de multe ori mă gîndesc la Lambert şi socot că el nu ne-a vîndut pe noi, nişte făpturi pieritoare, ci a trădat înseşi legile progresului. O, dacă aş fi fost liber, visurile mele şi-ar fi găsit fiinţă în atîtea şi atîtea înfăptuiri. Şi nu numai ale mele, dar şi ale tuturor prietenilor mei de pe insulă.

- Va veni vremea cînd toate aceste visuri vor putea să zboare, cum zboară fluturele întrupat în lunga lui prefacere din mătasea crisalidei, încerca Guliver să-şi sprijine prietenul, adoptînd în acest scop şi exprimarea poetică a Clarei Cooper. Dar Allridge era împresurat de o mare deznădejde.

- Cînd ? Cînd va veni ? Atunci cînd n-am s-o mai pot folosi ? Cînd voi fi pulbere ? Eu nu mai am putere să aştept... De-ai şti, dragul meu, cît am fost de frămîntat în viaţa de problema energiei solare !... În ultimele săptămîni cred c-am izbutit să rezolv

teoretic această problemă şi să fac din soare un mare prieten al omului. Dar voi apuca oare clipa cînd toate aceste speculaţii teoretice, pe care n-am acum putinţa să le aştern măcar pe hîrtie, vor ajunge pe făgaşul primelor experienţe ? Cînd va veni ziua eliberării noastre ? Cînd?

- Această zi nu e departe... Ar putea fi chiar mîine.

Rostind aceste cuvinte, menite să-l îmbărbăteze pe Allridge, Guliver nici nu bănuia că făcuse o mare profeţie, pentru care l-ar fi invidiat chiar şi cei mai versaţi prooroci biblici.

Nu mai departe decît a doua zi după această convorbire, în insulă se iscă o mare frămîntare. Cel mai tulburat era însuşi guvernatorul, Sullivan Wallace. În strălucitorul cabinet din somptuoa- sa-i reşedinţă, se învîrtea - cum se spune - ca un leu în cuşcă. Se aşeza pe fotoliul îmbietor, dar parcă se aşeza pe cuţite, se plimba pe covorul moale şi mătăsos, dar parcă păşea desculţ pe cioburi de sticlă, punea mîna să obţină legătura cu metropola, dar şi-o retrăgea repede, de parcă aparatul ar fi fost încins în cuptor.

Oare ce urzicase în asemenea măsură tihna sufletească a crudului guvernator? Nimic alta decît un ultimatum.

în zori, atunci cînd soarele abia îşi răsfira biruitor mănunchiul de raze, cînd în aer stăruia înviorător răcoarea înmiresmată a nopţii, Sullivan cel Negru fu smuls din moleşitoarea învăluire a somnului de semnalul televizorului. Socotind că Town Hill ar avea poate să-i comunice vreun mesaj special, Sullivan, bombănind că a fost trezit din dulcele somn al dimineţii, răsuci butonul aparatului. Dar, spre uimirea lui, pe ecran îi apăru un chip cu totul necunoscut, care-i vesti, nici mai mult nici mai puţin, decît următoarele :

„Noi, Tom Border, în numele comandamentului suprem al «Magnificei expediţii», te somăm ca în termen de patru ore să eliberezi pe toţi deportaţii, care trec sub ocrotirea noastră.

În acelaşi timp, te somăm să te consideri prizonier împreună cu întregul personal ajutător, asigurîndu-vă că în felul acesta nu veţi avea nimic de suferit. Orice împotrivire, orice încercare de a lua legătura cu metropola va fi exemplar sancţionată".

La început, Sullivan gîndi că-i vreo farsă de prost gust. Dar cînd văzu impunătorul cortegiu al vaselor de război, cu gurile de foc îndreptate spre insulă, crudul guvernator căpătă dintr-o dată proprietăţile gelatinei : începu să tremure. Apoi, după multe frămîntări, luă o hotărîre eroică : să reziste.

Nu vrem să lungim prea mult povestirea noastră. Ca atare vom renunţa la descrierea altor amănunte. Vom spune numai că la împlinirea, celor patru ore ale ultimatumului. Tom Border, Mac întyre tatăl şi fiul, Gatina, Beloger, Batle şi Bimbo debarcară pe insulă întîmpinaţi sărbătoreşte de deportaţi, în timp ce Sullivan cel Negru zăcea deoparte, legat cobză şi cu un căluş înfipt pînă în gîtlej. Border, întrebînd cine l-a legat, întrucît deportaţii, transformaţi de suferinţă în nişte sărmane epave umane, n-ar fi putut s-o facă -, auzi un glas smerit:

- Eu, înălţimea voastră!

Era Walter temnicerul.

- 3 -

Nu! Cuvintele nu sînt în stare să zugrăvească pe deplin emoţionanta scenă a revederii lui Guliver cu Gatina şi Beloger. De aceea o vom înfăţişa oarecum telegrafic. în primele clipe, Guliver nici nu-l recunoscu. Cine sînt aceşti doi tineri frumoşi marinari, care se anină într-o îmbrăţişare frăţească de umerii lui ?

În minte fulgeră bănuiala că ar fi ei, dar gîndul se stinse numaidecît. Cam puteau fi Gatina şi Beloger ? Ei erau nişte pitici, pe cînd aceştia... Cînd însă auzi dulcele ciripit al Gatinei, dintr-o dată în inimă i se aprinse o lumină caldă şi învăluitoare. Nu încăpea îndoială, ei erau.

- Voi, voi sunteţi, dragi prieteni ?
- Dar cine alţii ?

Urmară ceasuri dragi de aducere aminte, de întrebări şi răspunsuri. Iar cînd Guliver stărui să afle cum de au crescut, atunci glăsui Bal le. încărunţitul medic istorisi cu însufleţire fazele experienţelor şi rezultatul lor. Pe nesimţite, în jurul lui se adunară roată toţi aceia care alcătuiau Republica învăţaţilor. însetaţi de noi cunoştinţe, ascultau vrăjiţi, parcă, spusele lui Batle. Rar îi întrerupeau cu cîte o întrebare. Cînd sfîrşi de istorisit, Allridge se apropie de el şi rosti solemn, în numele tuturor, următoarele puţine cuvinte :

- Fii binevenit în mijlocul nostru. Eşti un mare cărturar, iar descoperirile dumitale revoluţionează ştiinţa !

Niciodată Batle n-a fost mai fericit şi mai emoţionat ca atunci cînd bătrînul jerpelit şi gîrbovit care rostise aceste cuvinte îl îm- brăţişă... I se părea că însăşi ştiinţa îl îmbrăţişează.

Dar grijile lui abia începeau. Avea de tămăduit printre deportaţi atîtea şi atîtea suferinţe. Starea Clarei Cooper era deosebit de gravă şi dacă ar mai fi întîrziat cîteva ore numai, asistenţa medicală ar fi fost de prisos. Nici starea lui Allridge nu era mult mai bună. Deznădejdea din ultima vreme influenţase puternic o veche suferinţă de inimă. Chiar Guliver, aparent cel mai robust dintre toţi, era măcinat de scorbut, cutremurătoarea boală a foamei. Şi nu era unul care să nu fie vătămat trupeşte şi sufleteşte de îndelungata caznă a vieţii de deportat.

Insula Florilor deveni în scurtă vreme un ţinut dătător de putere. Ea ajunse, totodată, cartierul general al „Magnificei expediţii", care, la cererea celor doi Mac Intyre, îşi asumase misiunea de a porni împotriva lui Town Hill.

CAPITOLUL XIII

- 1 -

Iată-ne, iubite cititor, ajunşi cu bine la capătul povestirii noastre. De bună seamă, au rămas o sumă de întrebări care îşi aşteaptă răspunsul. Acesta-i şi rostul ultimului capitol.

Să vedem întîi ce s-a ales din societatea „Guliver and Comp".

De la plecarea în larg a cortegiului de vase, cîte un scurt comunicat doldora de cele mai îmbucurătoare ştiri avea menirea să întreţină nealterat optimismul acţionarilor. Să citim împreună un asemenea comunicat :

„Comandamentul suprem al «Magnificei expediţii» comunică desfăşurarea în cele mai bune condiţii a călătoriei întreprinse. Potrivit programului, în scurt timp va avea loc debarcarea pe solul prietenesc al noului dominion imperial «Liliputania»".

De obicei, după răspîndirea unor astfel de comunicate, bursa înregistra noi urcări ale acţiunilor societăţii „Guliver and Comp".

în ziua cînd comunicatul vesti ancorarea vasului amiral în- tr-unul din porturile Liliputaniei, în ziarele aparţinînd trustului Morisson apărură şi fotografii, chipurile, transmise prin radiograf, înfăţişînd primirea entuziastă făcută de liliputani „Magnificei expediţii", iar la bursă se dădu din nou o înverşunată bătălie pentru obţinerea acţiunilor „Guliver" la preţuri fabuloase.

Dar chiar a doua zi dimineaţă, posturile străine de radio arătară că datele comunicatului erau pur şi simplu inventate, că, într- adevăr „Magnifica expediţie" a ancorat, dar nu la ţărmurile imaginare ale Liliputaniei, ci la acelea ale Insulei Florilor.

A urmat cea mai gigantică prăbuşire cunoscută în istoria bursei. Demascarea acestei vaste escrocherii, care întrecea prin proporţiile ei escrocheriile regelui neîncoronat al chibriturilor, Ivar Kreuger, a făcut ca în numai două ore să se înregistreze scăderi catastrofale. Oameni răguşiţi, transpiraţi, cu ochii cît conopidele, îşi rupeau hainele îmbulzindu-se, luptîndu-se, nu să obţină, ci să vîndă la orice preţ acţiunile „Guliver and Comp".

împrejurarea că însăşi coroana şi însuşi guvernul erau implicaţi în această gravă şi nemaiîntîlnită escrocherie avu cele mai neaşteptate urmări. Pentru prima oară în funcţiunea lui de ministru al Afacerilor Interne, Town Hill se putea lăuda cu un succes. El izbutise să afle înaintea tuturor demascarea escrocheriei. Mîndru de acest succes, dar, alarmat în acelaşi timp pentru că era complice, luă grabnic legătura cu Robert Morisson. Spre dezolarea lui, secretara îl informă că bătrînul financiar suferise un puternic atac de cord şi nu avea voie să comunice cu nimeni... Situaţia agravîndu-se şi trebuind să facă faţă unor eventuale dezordini, Town Hill se repezi la lordul Westinghouse. Şi aici avu surpriza să afle că şeful guvernului nu-l poate primi. Se găsea încă foarte suferind de pe urma zgîrieturilor căpătate în cunoscuta altercaţie. Cît despre sir William, fireşte, acesta nici nu voia să audă de Town Hill. Cu nasul tumefiat şi învelit în pansamente, de cîte ori îşi amintea de colegul lui de guvern, simţea că-l năpădesc furiile. Nici încercarea de a-l vedea pe vicontele Rap nu fusese mai fericită. Atunci Town Hill acţionă de unul singur.

încă de copil i se prevestise că, datorită inteligenţei sale, e sortit să ocupe cele mai reprezentative poziţii ale ierarhiei politice.

Cînd moşteni postul de ministru al Afacerilor Interne, gîndi că aceste prevestiri s-au adeverit. Mai tîrziu însă, în tulburătoarea linişte a mănăstirii unde fusese surghiunit, smerita Ursula, care avea darul devinaţiei, după o noapte petrecută împreună, îl încre- dinţă că ursita îl predestinase unor situaţii mult mai înalte.

Ei bine. Town Hill socoti ca a sosit vremea împlinirilor!

Folosind deruta provocată de dezastrul societăţii „Guliver and Comp.", trase spuza pe turta lui. Se erijă în apărătorul drepturilor celor escrocaţi şi, bizuindu-se pe sprijinul colonelului S-helton, mai marele peste poliţie, şi al unor colegi ai acestuia, dădu o lovitură de stat. Declară demisionat şi arestat pentru escrocherie întregul guvern Westinghouse, pe care-l zăvorî în turnul unei istorice fortăreţe, sub straşnica strajă a gealaţilor lui Shelton, ridicat peste noapte la gradul de mareşal suprem. Pentru ca membrii cabinetului Westinghouse să nu se plictisească în turnul istoricei fortăreţe, îl trimise şi pe vicontele Rap să le ţină de urît.

O proclamaţie vestea naţiunii că regina Caria Victoria Ludo- vica Alexandra a XIV-a abdicase în favoarea fiicei sale, care va domni sub numele de regina-împărătească Clotilda Maria Ioana Caterina a XXV-a.

Cum însă noua suverană nu împlinise decît zece ani şi jumătate şi cum la această vîrstă n-ar fi putut ţine cu succes în mînă frînele imperiului, oricît de precoce s-ar fi arătat, ceea ce nu era cazul, se alcătui un consiliu de regenţă format din: Town Hill, prim-regent, îndeplinind totodată şi funcţia de preşedinte de consiliu, smerita Ursula şi mareşalul Shelton.

Primele măsuri ale noului guvern fură lăcătuirea sediului societăţii „Guliver and Comp." şi arestarea tuturor deţinătorilor de acţiuni, dovediţi ca tulburători ai ordinii publice.

în aplicarea acestei din urmă dispoziţii se petrecu ciudatul fapt că în rîndul deţinătorilor de acţiuni fură înglobaţi şi foarte numeroşi cetăţeni care nu numai că nu posedaseră în viaţa lor sumele necesare achiziţionării de acţiuni, dar nici măcar modestele sume pentru cumpărarea zilnică a pîinii celei de toate zilele.

În faţa noului guvern se ridicau însă atîtea probleme mari şi grave, încît nu avea nici un rost să-şi piardă vremea cu cercetarea acestui fapt...

Printre problemele mari şi grave se înscria ca una de cea mai arzătoare urgenţă sancţionarea exemplară a răsculaţilor de pe „Magnifica expediţie". Cînd află că echipajul escadrilei trimise în cercetare a pactizat cu răsculaţii, Town Hill se nelinişti, dar nu-şi pierdu cumpătul. Cînd i se aduse la cunoştinţă că şi cea de-a doua formaţie de proporţii mai mari a uitat drumul înapoi spre bază, tulburarea de care fu cuprins nu se deosebea prea mult de panică. Dar şi acum reuşi să se domine. În sfîrşit, cînd i se comunică debarcarea „Magnificei expediţii" pe Insula Florilor şi pregătirea în vederea apropiatului asediu al metropolei, starea lui de spirit inspiră cele mai serioase îngrijorări smeritei Ursula.

Consiliul de regenţă hotărî să nu mai trimită nici o formaţie aeriană, terestră ori maritimă pentru a sancţiona pe răsculaţi, ci să organizeze în aşa fel forţele armate încît să poată face faţă asediului.

În timp ce în ţara lui Guliver se petreceau toate aceste evenimente, pe bordul iahtului „Marile speranţe", Robert Morisson contempla şerpuirea înspumată a valurilor, statornica lor nestatornicie... înfăţişarea lui trăda cea mai înfloritoare sănătate. Nici urmă de atac puternic de cord. întins pe şezlong, savura liniştit tumultul neadormit al mării, făcînd bilanţul cîştigurilor realizate. Fugise în seara zilei cînd optimistul comunicat al guvernului Westinghouse vestind debarcarea „Magnificei expediţii" în Liliputania provocase cea din urmă şi cea mai masivă urcare a acţiunilor „Guliver and Comp."

Şi acum, în ultimul paragraf al ultimului capitol, ne vom ocupa în foarte puţine cuvinte şi de bucălatul şi dulcele Sinabi. Iată un nou personaj, va exclama cititorul pe care povestitorul găseşte cu cale să-l aducă tocmai acum, la sfîrşit. Aşa e. Sinabi e un personaj nou, care apare cam tîrziu. Dar ce să facem, altcum nici nu se putea. De ce ? Fiindcă Sinabi nu exista. E fiul Gatinei şi al lui Beloger. Inchipuiţi-vă, experienţa lui Batle reuşise pe de-antregul La soroc Gatina născu o minune de copil, leit Beloger. Rar întîlneai o astfel de asemănare. Gura, ochii, nasul erau toate ale lui Beloger. Din Gatina rupsese numai farmecul genelor lungi şi mătăsoase

Naşterea lui Sinabi iscă o adevărată sărbătoare. Ce să vă spun multe, două zile şi două nopţi s-a chefuit pe insulă la botezul lui. Naş cine putea să fie ? Fireşte, Guliver. Dar nu singur. A mai fost şi un al doilea naş, IWac Intyre tatăl. Cheful avu loc cu o săptămînă înainte de pornirea expediţiei împotriva lui Town Hill.

La botezul lui Sinabi se aduseră daruri multe şi se rostiră felurite urări. Primul naş îi dărui un cuţitaş marinăresc de oţel. Şi-i dori lui Sinabi să fie neîncovoiat ca oţelul.

Doctorul Batle îi atîrnă de gît un lănţuc de aur, pe care-l avea de la o străbunică, urîndu-i:

- Să atingi anii ăstui lanţ!

Clara Cooper, în numele învăţaţilor de pe insulă, îi dărui, ce credeţi ? Un ochean mititel, mititel, ca de jucărie, dar prin care vedeai de minune stelele chiar lîngă tine.

- Să ai parte de belşugul minţii şi al inimii, să poţi afla bucuria luminii, spuse Clara Cooper sărutînd creştetul cu puf auriu al copilului. Iar cei doi Mac Intyre şi-au tot frămîntat mintea ce dar să-i potrivească. Pînă la urmă au găsit. Un ceasornic. Da, da, un cesuleţ cît o unghie, taman bun pe măsura lănţucului dăruit de Batle.

Şi i-au ticluit lui Sinabi şi o urare, în stihuri, cu privire la rosturile darului :
„Să-ţi arate Spor în toate Şi să-ţi sune Clipe bunel"

Oare toate aceste frumoase urări pornite din inimă îşi vor afla împlinire? Povestitorul este încredinţat că se vor împlini fără doar şi poate. Dumneata, scumpe cititor, nu eşti de aceeaşi părere ?

(SFÎRŞIT)